

Mời các bạn
đón đọc tập 5

Học sinh toàn trường đang im phăng phắc chào cờ đầu tuần thi từ hàng đầu của lớp 6A1 có tiếng kêu: Má ơi! Rồi cô bé Mai Ly bụng chật một bên mắt máu chảy đầm đìa...

Ké nào dã chơi trò bắn cặng kẽm bằng sợi thun đó? Các thanh tra Nhi trai qua nhiều tình huống gay cấn đã tìm ra chủ nhân của "viên đạn" quái ác.

NGUYỄN MÃNH TUẤN

NXB TRẺ

Thanh tra
CUỘC ĐIỀU TRA 4
A-Ta-Nhí

Thanh tra
CUỘC ĐIỀU TRA 5
A-Ta-Nhí

GIÁ: 3000 Đ

Thanh tra
Ca - ta - nhí

NGUYỄN MẠNH TUẤN

Thanh tra CA-TA-NHÍ

**ĐƠN ĐẶT HÀNG
CỦA CON BẠCH TUỘC**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ - 1995

1.

DƠN ĐẶT HÀNG HAY LỜI THÁCH ĐỐ

Dã thành thói quen, sau giấc ngủ trưa, vào quãng trong ngoài hai giờ giở đó, bao giờ Minh Nhí cũng giờ sách ra học và làm bài ngày mai. Chú vừa mở nắp chiếc cặp kiểu ba lô, bỗng thận trọng khi thấy ngay bên trên xấp sách vở là tấm phong bì được cuộn tròn, ai đó đã nhét vào cặp chú không biết từ lúc nào.

Minh cầm tấm phong bì vuốt thẳng. Chú giật mình khi ở góc trên bên phải nơi vẫn ghi tên người gửi có dòng chữ viết theo lối chữ in : CON BẠCH TUỘC - LỚP 6B5,

còn phần giữa phong bì nơi vẫn ghi tên người nhận cũng là dòng chữ in khác : GỬI THANH TRA HẠNG BÉT CA - TA - NHÍ VÀ ĐỒNG SỰ MŨI HỈNH - LỚP 6A1.

Không khí kỳ bí hộp tự nhiên bao trùm căn phòng. Minh ngồi bần thần ngắm nghĩa thật kỹ tấm phong bì bằng giấy vở học sinh cắt rất khéo, được dán kín bằng loại hồ nước, nhiều chỗ lem cả ra ngoài diêm dán. Trong nhà không có ai : Ba má đều đi làm ở bệnh viện, hai chị Hải, Hà đều đi học, ngôi nhà hai tầng bỗng như rộng rãi và hoang vắng đang chịu những ám ảnh thách thức vô hình. Con Bạch Tuộc chứ có phải chuyện chơi đâu. Chú đã xem đi xem lại đến thuộc lậu bộ phim truyện hình sự nhiều tập của Ý : Con Bạch Tuộc có nghĩa là thần chết đối với bất cứ ai chống lại nó.

Sau một hồi thận trọng, Minh bình tĩnh dùng chiếc kéo nhỏ cắt một đường ở đầu mép phong bì. Bên trong là một lá thư dài bốn trang, cùng loại giấy với tấm phong bì, chữ viết cũng kiểu chữ in bằng bút bi xanh, nét chữ khá đều.

Minh đang bối rối, thắc th� nhưng cũng phải nhếch mép cười ruồi khi đọc lời mở đầu chẳng mấy lịch sự : "Này... Hai thằng Minh Nhí và Phúc Hỉnh thanh tra hạng bét lớp 6A1, hãy mở to mắt, mũi ngừng thở, tim ngừng đập đọc cho hết lá thư của CON BẠCH TUỘC 6B5".

Bức thư được viết tiếp :

"Chúng ta chính là tổ chức tội phạm đã gây ra những vụ mất cắp vật trong lớp 6B5. Từ ngày khai trường đến nay, không một ngày nào trong lớp không có nạn nhân của chúng ta. Khi thì tập vở mới tinh, khi cây bút bi tuyệt đẹp, khi chiếc nón lưỡi trai mới, khi chiếc thước kẻ xịn, vân vân và vân vân... không cánh mà bay. Nạn nhân chỉ có lặng lẽ mà tiếc, có đứa còn khóc nhè, trong khi thủ phạm là chúng ta : Con Bạch Tuộc vẫn ở trong bóng tối. Chúng ta đang rất muốn ở trong lớp có vài đứa thanh tra như các người để thi gan, đấu trí, nhưng rất tiếc lại không có. Thanh tra không có bạch tuộc là thanh tra dởm, mà bạch tuộc không có thanh tra cũng rất buồn, nên chúng ta viết thư này để thách các ngươi tìm ra chúng ta.

Này hai thằng Minh Nhí và Phúc Hỉnh kia ! Chúng ta đã tìm hiểu rất kỹ những vụ án mà các người điều tra, sau khi nhà trường tuyên bố khen thưởng các người, rồi đưa gương tối thui của các người về các lớp bắt học tập. Vụ chiếc máy tính của Mi Trái Banh chỉ là ăn may, vụ máy chụp hình do thầy Đại tìm ra và thu hồi, còn vụ thằng Tân trấn lột là công của Mi Trái Banh. Lấy công người khác làm của mình, không phải các người là những thanh tra hạng bét thì là gì.

Từ nay, chúng ta : Con Bạch Tuộc thông báo trước cho các người biết chúng ta sẽ thường xuyên hỏi thăm các người để xem các người có thể làm được những trò gì khiến chúng ta phải ngán và kinh nể. Cú xịt lốp xe của các người sáng nay chính là cú mở màn làm quen với chiếc vòi bạch tuộc. Hãy chuẩn bị tinh thần đón nhận đều đếu cho đến khi phải tuyên bố đâu hàng vô điều kiện, kèm theo việc chấm dứt những trò điều tra vuốt râu hùm.

Ký tên : Con Bạch Tuộc.

Ghi chú : Nếu các người mang thư này báo cho nhà trường, các người không xứng

đáng là những thanh tra chân chính mà chỉ là đồ hèn nhát. Chúng ta sẽ bắt các người phải trả giá đắt về việc đó. CBT."

Đọc xong lá thư, Minh lại không thấy hồi hộp lo âu như lúc trước. Trái lại, còn cảm thấy kích thích, những lôi cuốn thú vị. Chủ ngồi lim dim bên bàn học nhớ lại lúc tan học cùng với Phúc xuống nhà gửi xe, cả hai cùng vô tình chuyện trò linh tinh không ai để ý đến xe. Ra đến cổng, ngồi lên xe đạp đi mới nhận ra sự khác thường, xe đạp thấy nặng, túi xuống nhìn, chủ mới phát hiện cả hai lốp xe bị ai xì xẹp lép. Phúc lúc đó cũng kêu trời :

- Dám Mi Trái Banh nó thù chúng mình nên diễn cái trò trả thù này lắm. Được rồi, ngày mai tôi sẽ cho nó dắt xe từ trường về nhà luôn.

Không hiểu sao, dù chẳng ưa gì Mi, Minh cũng không tin Mi có thể làm việc đó. Hai đứa dắt xe đến tiệm sửa xe ở ngã tư, mát bốn trăm, bốn chiếc lốp lại được bơm căng. Phúc ám ức nhắc lại :

- Mai phải cho nó biết tay. Không nó thì không thể ai khác bỗng dung thù chúng mình.

Minh nói :

- Cứ bình tĩnh đã. Muốn kết tội đứa nào thì cũng phải có bằng cớ. Nếu có đứa nào thù chúng mình vì chuyện gì đó, thì nó không "chơi" chúng mình một lần đâu.

Phúc hỉnh mũi hung hăng :

- Ra tòa thì mới dứt khoát phải có bằng cớ. Còn chúng ta chuyên điều tra, chỉ cần suy diễn đúng là đúng. Tớ đảm bảo trăm phần trăm với cậu là con nhó Mi. Cậu dám cá mười ly kem với tớ không ? Nó tức chúng mình vụ thằng Tân, nó cố phá để cướp công chúng mình mà không được nên nó chơi trò tiểu nhân.

- Tớ không cá khi tớ chưa đủ chứng cứ để nói chắc chắn Mi không xì lốp xe chúng mình. Nhưng theo tớ làm việc này phải là đứa gan lì, Mi chỉ phổi bò...

Khi chia tay đứa nào về nhà nấy, Minh quên ngay chuyện chiếc xe bị xì lốp vì đó chỉ là chuyện vặt. Dù kẻ xì lốp là ai cũng không

ngoài hành vi tinh nghịch, "thiệt hại" vật chất không đáng kể.

Bây giờ, chú hiểu đây không phải là chuyện đùa, mà là cú giao bóng đầu tiên của cuộc đấu có thể sẽ quyết liệt, phức tạp và có tính danh dự. Chú mân mê lá thư trong tay, đôi mắt lơ đãng đọc lại từ đâu lời thách đố. Liệu khởi đầu cuộc đấu tranh có phải từ lớp 6B5 ? Kẻ viết thư cố ý viết bằng loại chữ in, rõ ràng để giấu nét chữ khi bị truy tìm.

Tiếng chuông điện thoại reo dưới phòng khách nhanh chóng dứt Minh khỏi luồng suy nghĩ. Mọi khi, nghe chuông điện thoại trong nhà không có ai là chú lao bổ ra nghe ngay, nhưng lần này, chú đứng dậy một cách thận trọng, đưa mắt nhìn ra xung quanh, đóng tai lên nghe ngóng, rồi mới bước thật nhẹ đến bên máy và nhấc ống nghe :

- A lô ! Không thấy tiếng trả lời từ máy gọi, Minh sốt ruột : A lô ! Ai gọi đây ạ ?

- Minh Nhí đây phải không ? Một giọng khàn khàn cất lên : Minh Nhí đây hả ?

- Minh Nhí đây. Ai gọi thế ?

- Mày là thằng thanh tra Ca - ta - nhí hạng bét đây hả ? Hí hí hí... Giọng khàn khàn rõ là giọng già vì nó không nhuynh chút nào với tiếng cười khúc khích khoái trá rất tự nhiên : Mày hãy đóng tai lên mà nghe. Tao là thủ lĩnh Con Bạch Tuộc đây. Tao biết mày đã đọc đơn đặt hàng của tao rồi. Đúng không, thằng nhóc ? Chứ khó đi tìm chúng tao đi nhé. Hí hí hí... sao mày không trả lời ? Tao nghe được cả tiếng thở của mày và hiểu ra mày đang sợ tái mét mặt. Thế nào ? Hay sợ không dám chơi thì chào thua đi.

Lần đầu tiên trong đời nhận được cú điện thoại kiểu này, Minh không khỏi xúc động. Đúng là tim chú đang đập thùng thịch y hệt như khi không chuẩn bị kỹ bài ngồi lo bị gọi lên bảng, hơi thở cung tròn hồn hển. Nhưng rồi những giây phút đó cũng qua đi. Qua tiếng cười của Con Bạch Tuộc, chú đoán được đối thủ phải hơn mình vài tuổi.

- Tôi sẽ cố gắng tìm ra anh - Chú nói nhỏ vào máy.

- Hí hí hí... Mày gọi tao là anh do lịch sự dóm hay là do sợ tao thế hả thằng nhóc kia ?

Hôm nay chúng mày mất bốn trăm đồng tiền
bơm lốp hả ? Có xót ruột không đấy ?

- Tôi không xót ruột, nhưng tôi yêu cầu
anh nếu đã thách đố nhau thì phải chơi đàng
hoàng, không nên chơi trò tiểu nhân.

- Hí hí hí... Tiểu nhân là vì mày nhí, mày
nhỏ con chú tao là đại nhân rõ chưa ? Mày có
thắc mắc vì sao tao biết nhà và số điện thoại
của mày không ?

Mình nhấn vào nút ghi nhận số máy
đang liên lạc với mình xong, chú thanh thản
nói với Con Bạch Tuộc :

- Tạm biệt. Tôi không có nhiều thời gian
nói chuyện dài dòng.

- Hí hí hí...

Mình cúp máy cắt ngang tiếng cười.

Đến bây giờ, người chú mới như bén
than hồng cứ râm ran nóng từ trong lòng, lan
tỏa lên mặt, ra khắp các đầu ngón chân, ngón
tay, mồ hôi lấm tấm trên thái dương và sống
mũi.

Mình trở về phòng, ngồi lại bên bàn học
cố hình dung trong óc về đối thủ của mình :

Nếu học lớp 6B5 chắc chắn phải là tên to con
gà cò và học đúp chứ không thể nào là đứa
cùng lứa với mình. Chú túm tím cười nhởn
số điện thoại mình đã ghi nhận 442224.
Người chú rạo rực : Hóa ra tìm Con Bạch
Tuộc này dễ như trở bàn tay. Thôi tạm dẹp
tất cả qua một bên. Ngày mai sẽ kể với Phúc
Hình, chắc chắn hai thằng cùng ôm bụng
cười sặc sụa. Chắc chắn Phúc sẽ nói : Con
mực râu mà tưởng mình là bạch tuộc. Chú
giờ cuốn vở và sách bài tập toán ra để làm
bài. Động tử cùng chiều, ngược chiều... Ôi !
Năm ngoái đã học rồi... dễ ợt.

Reng reng reng... Tiếng chuông điện
thoại lại đổ hồi từ phòng khách.

- Thằng Bạch Tuộc lại tiếp tục phá đáy.
Minh khó chịu tính ngồi lì cho máy reo mãi
rồi cũng phải tắt, nhưng tiếng reo rô ràng
khiên chú khó chịu, không thể tập trung vào
học được. Hừ ! Suốt ngày nó cứ phá mình thế
này cũng rắc rối đây. Chú uể oải đứng dậy :
Minh sẽ chửi phủ đầu ngay rồi cúp luôn.

- A lô ! Một câu chửi thật đau đã chừa
sẵn ngay đầu lưỡi Minh. Hết Bạch Tuộc mở
miệng là bụp luôn : Đồ mực râu...

- Minh Nhí hỏi :

- Đồ mực râu... Buột mồm nói rồi Minh mới bặm môi lại lúng túng. Hình như không phải giọng Bạch Tuộc mà là...

- Cậu vừa nói gì vậy? Tớ là Phúc đây mà.

Minh phi cười :

- Xin lỗi... Tớ lầm người khác.

- Nay! Phúc dường như không để ý đến sự nhầm lẫn của bạn, sì sục vào đê ngay: Tớ lục cắp đê lấy cuốn "Siêu quậy Tép - Pi" mang đến trường đọc chưa hết thì phát hiện ra một lá thư của ai cậu có biết không? Của bọn Con Bạch Tuộc lớp 6B5, chúng nó thách thức minh rất láo xược. Có lẽ chúng tưởng tớ là nhân vật chính nên đã bí mật bỏ lá thư vào cặp tớ. Như vậy tớ đã nghi oan cho nhỏ Mị vụ xì lớp xe. Tớ đọc cho cậu nghe lá thư nhé. "Này... Hai thằng Minh Nhí và Phúc Hình thanh tra hạng bét lớp 6A1, hãy mở to mắt, mũi ngừng thở, tim ngừng đập đọc cho hết lá thư của CON BẠCH TUỐC 6B5..."

- Thôi! Minh cắt ngang: Lá thư đó nó cũng nhét vào cặp tớ và tớ đã đọc rồi. Thế nó có gọi điện thoại cho cậu không?

- Không.

- Nó vừa gọi cho tớ và nói rất láo lếu.

- Thôi rồi. Thế thì có lẽ nó cũng gọi cho tớ. Nhưng lúc đó ba tớ có nhà. Ông nháy máy. Tớ nghe rõ ông nói: Nếu là bạn thằng Phúc thi lần sau gọi điện thoại gấp người lớn phải nói cho lẽ phép nghe. Sau khi cúp máy, tớ nghe ông lẩm bẩm: Học sinh bây giờ toàn lúm đạy.

- Có thể là nó đấy. Có được đồng minh, Minh Nhí như trút được những hồi hộp đơn phương, chú phấn chấn hẳn lên: Cậu phóng xe tới nhà tớ ngay. Nó là thằng hung hăng, nhưng có thể trong chiều nay, chúng minh đã biết được nó là ai và ở đâu.

Giọng Phúc đầy nghi ngờ:

- Làm sao cậu biết được?

- Cậu cứ tới đây sẽ rõ hết.

- Hí hí hí... Phúc phấn chấn: Sẽ thêm một vụ nữa được ghi vào lịch sử điều tra của chúng minh. Lần này đúng là đối đầu thực sự với Con Bạch Tuộc. Mười phút nữa, tớ sẽ có mặt tại nhà cậu.

Chỉ mới đúng năm phút, Minh đã nghe tiếng chuông gọi cửa. Và Phúc Hình xuất hiện với chiếc mũ lưỡi trai kéo sụp hết phần trán, kính mát đen, áo măng tô san xám có lê lấy đại của bố vừa xé vai vừa dài gần châm mắt cá, chân đi đôi giày da đen. Chú đến nhanh là nhờ đi chiếc Cúp 96 màu nòng súng còn mới cáu cạnh của mẹ.

- Tớ phải chuẩn bị đầy đủ để lao vào cuộc rượt đuổi thật sự nếu như nó xảy ra. Vừa vào nhà chú rút ngay trong túi khẩu súng lục kiểu Côn cõi nhỏ ánh bóng nước thép : Giơ tay lên !

Minh sững sốt chưa kịp phản ứng, một tiếng nổ chát chúa đã vang lên, nòng súng tóe lửa khiến Minh khiếp đảm tưởng như mình trúng đạn, muốn xỉu thật.

- Hì hì hì... Phúc hình mũi cười khoái trá : Đây là khẩu súng ba tớ mua ở Pháp, súng giả nhưng tạo cho người bị bắn mọi ấn tượng như bị bắn thật, chỉ có điều không có đạn.

Minh hoàn hồn, cười gượng :

- Rất tốt. Con Bạch Tuộc có thể được tăng loại vũ khí này. Nhưng cậu làm sao mà cứ như bị kiến đốt thế ?

- À ! Phúc vừa hít thở, vừa cởi bớt nút áo : Cậu bật quạt lên giùm vì cái áo của ông già nóng quá.

Minh ra công tắc bật chiếc quạt trần số quay mạnh nhất không khác gì cơn lốc xoáy vào nhà, Phúc mới bớt bức bối chịu ngồi yên nghe bạn nói.

- Tớ có hai cơ sở để xác định thằng này. Minh cười tí mỉa chia cho Phúc coi tờ giấy có ghi số điện thoại 442224 của Con Bạch Tuộc : Nó không ngờ máy nhà tớ có thể ghi được máy nào đang gọi tới. Bây giờ tớ chỉ cần hỏi tổng đài địa chỉ của số máy này là đến đúng nhà nó.

- Trời ơi ! Phúc sung sướng nhảy cảng lên : Hoan hô cậu. Thật là một đòn đích đáng cho Con Bạch Tuộc. Mà làm sao nó dám xưng là Bạch Tuộc, ngu lâu như thế thì chỉ đáng làm mực râu. Bây giờ cậu hỏi tổng đài đi. Chúng mình sẽ lao luôn súng lục chia lên trần nổ liền ba

phát : Đoàng đoàng đoàng : Đáng đời thằng
Mực Râu.

- Cậu bình tĩnh đã. Minh túm tím đặc
ý : Còn một cơ sở xác định nữa. Lúc nói điện
thoại, nó cố ý nói giọng khàn khàn cho khác
với giọng thật, nhưng lúc nó cười tớ nhận ra
nó thuộc loại to con hơn chúng mình...

Phúc chột dạ :

- Bọn to con thì phải thận trọng đây.
- Nhưng trong thư nó nói chính xác là nó
ở lớp 6B5. Nó nói ở lớp luôn có chuyện mất
cắp vật...

- Tớ hiểu rồi. Phúc sáng mắt : Cứ
khoanh mấy thằng lớn tuổi ở lớp 6B5 lại là
lòi ra nó. Cậu yên tâm đi. Gần nhà tớ có nhỏ
Lê Huyền học lớp 6B5, rất thân với tớ, chúng
minh cứ đến hỏi là ra hết à. Phúc bỗng xì
mặt : Đấu tranh với Bạch Tuộc mà ngon quá
mắt cả hứng...

Minh đến bên máy điện thoại quay số
cho tổng đài 16 với vẻ rất tự tin :

- Alô ! Cô làm ơn cho con hỏi máy 442224
ở địa chỉ nào hả cô ?

Cô tổng đài đáp ngay không một giây chần chờ :

- 442224 ở số nhà 125R phố Lê Văn Sỹ, quận 3.

- Ôi ! Con vồ cùng cảm ơn cô. Minh vừa reo lên vừa cúp máy rồi phấn chấn lao ra cửa : Đến ngay 125R Lê Văn Sỹ.

Chiếc xe Cúp 96 phóng như bay trên đường phố nắng chói chang. Mặc dù rất tự tin và hùng dũng, nhưng Phúc chỉ dám chọn những phố nhỏ, vắng người để đi.

- Đến Lê Văn Sỹ sao cậu đi loanh quanh vậy ? Minh ngồi sau lưng bạn ớn lạnh vì gió ngược trước tốc độ quá nhanh của xe, hét lên thắc mắc :

- Phải tránh đi đường lớn và ngã tư có công an. Bây giờ chỉ một tiếng còi tuýt lại lập biên bản của mấy chú công an là mình vỡ hết kế hoạch điều tra.

Tuy nhiên, cũng chỉ trong chốc lát hai chú nhóc của chúng ta cũng đến Lê Văn Sỹ và đứng trước số nhà 125R. Không nép tè, Phúc đánh ngoặt tay trái, chồm xe lên vỉa hè đúng địa chỉ cần tìm. Dựng xe xong và cũng

đã phần nào trấn tĩnh sau chặng đường bão táp, Minh và Phúc cùng suýt ngã ngửa người và chết ngất khi nhìn thấy tấm biển điện thoại công cộng treo dọc ngay bên phải mặt tiền ngôi nhà đang là cửa hàng bán các loại báo, tạp chí, tập san và cho thuê truyện. Một cụ già quăng ngoài bảy mươi tuổi râu tóc bạc phơ như một ông tiên đang ngồi đọc báo có lẽ cũng kiêm luôn trông hàng. Cảnh ông cụ phía bên phải là buồng kính vuông, mỗi chiều chừng một mét đặt máy điện thoại dành cho những người có nhu cầu sử dụng điện thoại.

- Hóa ra thằng Con Bạch Tuộc này nó cũng khôn. Minh Nhí thản thờ lẩm bẩm.

Phúc Hình ngắm lại các trang thiết bị đầy mình rồi ngắm chiếc xe, tất cả đều phục vụ cho cuộc truy bắt tội phạm bỗng trở nên lãng phí và khôi hài :

- Biết đâu nhà nó ở chính đây ? Phúc tiếc rẻ công lao : Chúng mình cứ vào, hỏi thăm... Nếu đúng nó dùng máy công cộng để chơi mình thì nó đúng là Bạch Tuộc chứ không phải loại mực râu đâu.

Đứng phân vân một lúc, Minh mạnh dạn quyết định :

- Cứ vào hỏi. Nếu nó không ở đây thì cụ già cũng nhớ mặt nó.

- Chờ từ chút đã. Phúc cuồng quýt gõ mõ, gõ kiếng, rồi lóng ngóng cởi chiếc măng tô san đèn : Vào gặp cụ già phải cởi các thứ ra không cụ lại tưởng mình là kẻ gian thì hết khai thác.

Hai cháu nhóc dè dặt bước vào trong quầy sách :

- Ông ơi ! Minh mạnh dạn đến trước ông cụ lẽ phép khoanh tay : Thưa ông !

Ông cụ rời mắt khỏi tờ báo ngẩng lên chăm chú nhìn kỹ mặt hai vị khách nhí qua đôi mục kính đeo trễ xuống cánh mũi. Thấy một ôm mõ, áo trong tay Phúc, ông cụ mỉm cười hỏi vui :

- Cháu vừa trên Đà Lạt xuống hả ?

Phúc lúng túng giây lát mới nhanh trí tìm được lời thoát :

- Thưa ông, cháu phải mang... mang áo đến cơ quan cho ba cháu đi công tác.

Ông cụ cười khà khà :

- Ông hỏi cho vui thôi. Giờ hai cháu cần gì nào ? Định thuê truyện hay mua sách báo ?

Minh cảm thấy nhẹ nhõm trước sự cởi mở của ông cụ.

- Thưa ông ! Cách đây hơn một tiếng, tức khoảng hai giờ, có một anh... à à một bạn gọi tới nhà cháu từ số máy ở đây. Chúng cháu đến hỏi ông bạn ấy ở nhà này hay đến gọi nhờ ?

- À à à... Ông cụ chú ý vào câu chuyện : Thế có chuyện gì đấy ? Nhà này chắc chắn không có ai vì người lớn thì đi làm, còn con nít thì đi học hết, chỉ có mỗi ông thuộc diện cán bộ ưu tri ở nhà. Ông cụ nhìn đồng hồ : Bây giờ gần bốn giờ, các cháu lại nói bạn gọi quãng hai giờ... hà hà hà... Hai giờ trôi qua nhiều người đến gọi lắm, ông tuổi cao nên hay quên...

Phúc Hỉnh hồi hộp nhắc :

- Ông thử cố nhớ giúp chúng cháu.

Ông cụ chậm rãi đứng dậy :

...Để ông lấy cuốn sổ. Chỉ cuốn sổ nó mới nhớ được. Tính ông cẩn thận, ai gọi là ông ghi cả vào đây... Gỡ cuốn sổ nhỏ có dây treo móc trên cái đinh ở góc buồng điện thoại, ông cụ rẽ rà quay lại, vẫn giữ giọng khẽ khà thân mật: Máy đưa nó bảo ông ghi để theo dõi thời gian khách gọi còn tính tiền. Tiện ông ghi luôn tuổi, đặc điểm.

Minh và Phúc mừng đến phát run nhưng cũng không dám giục giã. Nhỡ giục quá, ông cụ mất hứng cất bêng cuốn sổ cùng với những nguồn tin quý hơn vàng đi là công cốc. Trong khi đó, ông cụ như chờ cả ngày mới có được bạn tâm đắc cứ thong thả con cà con kê, không thèm biết sốt ruột là gì.

- Tính của ông cẩn thận đến nỗi cả nhà ai cũng chê là lầm cẩm. Khà khà khà... Nhưng vừa rồi,... Ông cụ ngửa mặt cố nhớ: Tức mới ngày mùng bốn tháng trước, một đại úy ở phòng cảnh sát hình sự thành phố đến hỏi ông về một người đàn ông thấp, mập ngoài năm mươi tuổi đã đến gọi điện thoại một lần ở đây quãng đầu tháng trước nữa, ông giờ sổ này ra. Bắt đầu từ mossy này, ba ngày sau, cảnh sát bắt được một ổ buôn lậu hàng

quốc cấm. Ông cụ cười mỉm nguyễn : Các cháu thấy hết giá trị của đức tính cẩn thận chưa ?

Minh nhắc khẽ :

- Còn chuyện cháu nhờ ông ạ ?

- À... từ từ sê đến lượt cháu. Ông cụ vừa giở cuốn sổ vừa chăm chú đọc từng dòng: Đây rồi. Hồi hai giờ kém năm, chú bé chừng mười sáu, mười bảy tuổi đến gọi cho số máy 450208, thời gian bốn phút ba mươi giây, mặc đồ học sinh.

Phúc nôn nóng hỏi :

- Nó học lớp sáu làm sao mười sáu, mười bảy tuổi được hả ông ?

Ông cụ lại ngửa mặt cố nhớ :

- Ồ ! Có thể không tới mười sáu, mười bảy, nhưng ông biết chắc chắn không phải lứa các cháu, không thể học lớp sáu. Nó phải cỡ lớp tám, lớp chín.

Phúc thắc thòm :

- Chúng cháu biết chắc nó học lớp sáu mà ông ?

Minh bắn thần :

- Ông có nhìn phù hiệu trên ngực ảnh ?

Ông cụ lắc đầu :

- Mắt ông không đọc được, mà ông cũng không chú ý.

Phúc cầm luôn cuốn sổ ghi chép của ông cụ xem kỹ lại từng dòng từng chữ, lật cả trang trước trang sau, không tìm thấy thêm chi tiết nào khác, chú hậm hực :

- Sao ông không ghi kỹ hơn. Thí dụ như mũi, miệng, mắt, tai, tóc nó thế nào ?

- À... khà khà khà... Ông cụ cầm tờ báo Sài Gòn Giải Phóng cuộn tròn gõ nhẹ vào đầu Phúc : Vì trước đó ông chưa gặp cháu. Thế các cháu cần tìm bạn đó có việc gì ?

- Thưa ông... Minh nói : Anh này có báo cho chúng cháu một số chuyện quan trọng ở trường cháu nhưng lại cố ý giấu tên và địa chỉ. Chúng cháu đang cố tìm ảnh để hỏi thêm.

- Thật buồn... Ông cụ tỏ vẻ thông cảm : Rất tiếc, ông không thể giúp gì hơn cho các cháu.

Phúc tiu nghỉu gặng thêm :

- Ông thử nhớ kỹ lại giùm cháu tuổi của bạn ấy ? Bạn ấy cao cỡ nào ?

Ông cụ chăm chú nhìn tấm phù hiệu trường trên ngực Phúc ghé hẵn mắt lại gần, rồi quả quyết nói :

- Nếu các cháu học lớp sáu thì cậu này phải trên vài lớp vì ông nhớ rất rõ cậu này lúc đứng gần chỉ kém ông mươi phân. Cháu này - Ông chỉ Phúc : Tuy to lớn nhưng vẫn thấp hơn cậu ấy, chỉ đứng đến vai ông. Còn thắc mắc gì nữa không nào ?

- Chúng cháu vô cùng cảm ơn ông. Minh nói.

Lễ phép chào ông cụ, hai chú nhóc tiu nghỉu ra về, ngơ ngẩn đứng bên nhau ngoài lề hè.

Phúc ám úc liếc vào trong quầy hàng, thấy ông cụ đang tiếp khách vào gọi điện thoại, chú vung tay chém gió, khẳng định :

- Chắc chắn ông cụ nhớ sai. Lúc đầu nói chắc mươi sáu, mươi bảy, sau lại hạ xuống "không phải cỡ các cháu".

Minh buồn rầu :

- Tức nhất là mất luôn đầu mối Con Bạch Tuộc.

- Mất thế nào được. Phúc hỉnh mũi trở lại hăng hái : Chúng mình còn đến nhà nhỏ Lê Huyền bạn thân tớ nữa kia mà. Không phải tự nhiên thằng Mực Râu nó chỉ định 6B5. Từ Lê Huyền, chắc chắn cũng phải ra ít dấu vết.

Minh thận trọng hỏi :

- Chắc chắn cậu thân với nó chứ ? Phải thân đến mức nó có thể tin cậy kể hết mọi chuyện hây nên đi.

- Trời ơi. Nó ở gần ngay nhà, cùng học với nhau ở mẫu giáo, cùng lớp ở trường cấp một làm sao lại không thân kia chứ. Chúng mình đang nổi tiếng, có khi nó còn mong chúng mình đến nhà để được vinh dự cung cấp tin mật và tự hào với ba má, anh chị nó ấy chứ. Nào lên xe... thất bại là ông nội thành công.

Dứt lời Phúc ngồi phắt lên xe đê máy nổ, rồi rú ga ào ào thị uy. Minh cũng nhảy lên nệm sau ôm chặt eo bạn.

Chiếc Cúp 96 màu nòng súng mới tinh từ trên hè lao xuống lòng đường đầy xe cộ vừa nhấn còi inh ỏi vừa luồn lách một cách điệu nghệ vượt qua hết xe này, xe khác chạy phía trước.

- Cậu có thể an tâm ở Lê Huyền. Phúc hào hứng hét lớn trong gió ngược : Tớ với nó có thể nói là con chay cắn đôi.

- Tuýt tờ ruýt...

Chiếc xe lao vút qua ngã tư, bỗng tiếng còi nổi lên như xe không khí. Phúc gai người hú via :

- Không lẽ thầy Tơn từ trên trời rơi xuống.

Lúc đầu do xe chạy nhanh Minh phải nhắm nghiền mắt để khỏi gió, nên nghe tiếng còi cũng tưởng đang ở giữa sân trường, ai dè mở mắt ra thấy lù lù một chiếc mô tô Hon đa 400 phân khối do một chú công an đuổi theo.

- Dừng lại đi. Minh vội nhắc bạn : Công an chứ không phải thầy Tơn đâu.

Phúc tinh ngộ ngay, vội dẹp xe vào lề đường và thắng lại. Lúc đi, chú đã cẩn thận

chạy vào những phố vắng, nhỏ để thoát khỏi mắt công an, nhưng lúc về, do quá phấn chấn nghĩ tới cuộc gặp gỡ với cô bạn thân Lê Huyền, chú cứ chọn đường đông, lớn thả ga, sự dâng trí tất nhiên phải trả giá.

Chú công an dừng chiếc mô tô đồ sộ trước chiếc Cúp 96, rồi xuống xe nghiêm nghị nói với hai chú nhóc :

- Các cháu có biết vì sao bị thổi còi không ?

Phúc cúi mặt :

- Thưa chú, biết ạ.

- Biết thì nói thử vì sao ?

- Chưa đến tuổi đi xe gắn máy.

- Còn gì nữa ?

Phúc rụt rè ngược mắt :

- Có lẽ là phóng nhanh !

- Còn gì nữa ?

- Thưa chú, cháu cũng không biết. Phúc hình hình cái mũi : Đây là lần đầu xin chú tha cho chúng cháu.

- Phóng như thế làm gì có chuyện lần đầu. Chú công an nghiêm sắc mặt : Thêm hai lỗi nữa : Chắc chắn là không mang theo giấy tờ xe, công an gọi không chịu dừng lại.

Minh vội cãi :

- Thưa chú, chỉ chậm dừng lại. Tui cháu không rõ tiếng còi là của ai.

Chú công an nhún vai :

- Lại còn cãi nữa. Bây giờ mời hai cháu dắt xe về đoàn cảnh sát giao thông để lập biên bản xử phạt.

- Chú ơi ! Phúc gần như mếu : Thực ra là chúng cháu đang đi làm nhiệm vụ khẩn cấp. Chú tha cho bọn cháu lần này đi chứ.

- Chú ạ ! Minh nài nỉ : Chúng cháu đi làm nhiệm vụ thật đấy.

Chú công an bật cười :

- Nếu chú không lầm thì những nhiệm vụ khẩn cấp ở tuổi của các cháu không có việc gì phải cưỡi xe máy để chạy cả. Nếu các cháu không chịu đi thì chú điều xe cảnh sát đến chở các cháu đây.

Phúc lù đù chán nản, ghé tai Minh :

- Dám thằng Con Bạch Tuộc nó chơi chúng mình lắm. Bây giờ tớ theo chú công an còn cậu về nhà tớ báo cho ba tớ biết, để ba tớ tới nhận xe và nộp phạt.

- Không được. Minh lắc đầu : Hai đứa cùng đi thì cùng chịu. Tớ về có khác gì bỏ bạn giữa đường. Đến nơi lập biên bản gọi điện về cho ba cậu cũng được. Lần sau thì đòi đòi tớ không đi xe máy với cậu nữa.

Bàn bạc nhất trí, Phúc nói với chú công an :

- Bây giờ dắt xe thì mời, chú nhờ ai chở chúng cháu về đồn vậy.

Một chiếc Hon da 125 phân khối đang chạy trên đường bỗng ghé vào chỗ hai chú nhóc. Minh và Phúc giật mình : Lại thêm một chú công an nữa. Liếc thấy quân hàm trên vai chú bốn ngôi sao, một vạch dọc, hai chú nhóc chột dạ : Chắc minh lại thêm tội gì nữa đây. Chú đại úy mới đến nhìn hai đứa cười nhẹ :

- Có chuyện gì thể thanh tra Ca - ta - nhí ?

Nụ cười của chú đại úy khiến Minh mừng hú :

- Chú Hưng ! Thế mà cháu không nhận ra. Trời ơi ! Tại cháu đeo lon đại úy.

Phúc sung sướng nhảy tới ôm chầm đại úy Lê Hưng : người đã từng đến trường Quang Trung điều tra hiện trường vụ chiếc máy chụp hình, sau đó chính chú tới trường trao tặng phẩm của công an thành phố cho hai đứa nhân vụ điều tra bắt được tên Trần Tân.

- Chú mới được lên lon, đang tính đi tìm mấy đứa để rửa lon đây. Chú Lê Hưng bắt tay chú cảnh sát giao thông : Hai đứa này chưa đến tuổi mà dám láy xe chạy hả ? Không chờ người đồng nghiệp trả lời, chú Hưng cười nói : Thôi, tha cho tụi nó đi. Tôi bảo lãnh cho. Đây là những chuyên gia điều tra hình sự xuất sắc trong tương lai đó.

Phúc hỉnh mũi dũng cảm đến trước chú cảnh sát giao thông :

- Cháu thế danh dự với chú, từ nay không bao giờ cháu cười xe gắn máy nữa.

2.

CHƯƠNG NGẠI VẬT KHÔNG NGỜ

Sau khi bao hai đứa một chầu kem chán chê, đại úy Lê Hưng đưa hai đứa về nhà Phúc rồi chia tay. Trước khi đi chú nhắc nhở :

- Làm công tác điều tra chống tội phạm là bảo vệ an ninh xã hội, bảo vệ luật pháp nên chú nhắc các cháu điều trước hết là minh phải tôn trọng luật pháp đâ. Như chuyện cưỡi xe gắn máy khi chưa đến tuổi tuyệt đối không được tái diễn. Một khác nhiệm vụ chính của các cháu là học tập thì phải đặt chất lượng học tập lên trên hết. Lúc bắt tay

hai đứa, chú còn nói thêm : Nếu cần chú giúp đỡ việc gì, cứ mạnh dạn tìm đến chú.

Đại úy Lê Hưng đi rồi, Minh vẫn buồn hiu nói với Phúc :

- Dù sao chiều nay hai đứa mình cũng thất bại thảm hại vì chủ quan đánh giá sai Con Bạch Tuộc. Tớ cũng về luôn đây. Phải suy nghĩ kỹ lại từ đầu về đối thủ. Tớ vẫn chưa hiểu tại sao có nhiều cơ sở nó học lớp trên nhưng lại chọn "chiến trường" là lớp 6B5 ? Phải chia tay để về nghĩ lại.

- Áy ! Phúc giây này : Còn đến nhà Lê Huyền... Chú nhìn chiếc Cúp 96 tiếc rẻ : Giá không bị tuýt còi hai thằng cười chiếc xe này tới nhà nhỏ Huyền thi chiến biết mấy. Mình lại hứa danh dự mất rồi. Để tớ lấy xe mi ni chở cậu đi.

Minh chép miệng :

- Không suy nghĩ kỹ mà đến dễ thất bại lắm.

- Nhưng nhỏ Huyền là bạn thân của tớ kia mà. Phúc cố thuyết phục : Đằng nào cũng mất buổi chiều hôm nay rồi. Chỉ cần gặp nó

mười phút hỏi về thằng ngổ Mực Râu xong là chúng mình bai. Nhà nó gần đây thôi.

Phúc hăng hái đẩy luận chiếc xe mi ni ra đường, khiến Minh đành chiều bạn, ngồi lên nệm sau xe.

Nhà Lê Huyền là một tiệm may cùng phố với nhà Phúc, thực ra đi bộ chỉ xuôi chừng mươi nhà là tới, nhưng Phúc Hình cũng bày đặt đi xe cho oai. Vừa dựng xe bước vào, hai chú nhóc đã được ông chủ hiệu may, tức bố của Huyền, một người đã đúng tuổi để ria con kiếng, mở đầu bằng một câu chêt điêng khi thấy Phúc Hình :

- Xin chào. Lâu lắm mới thấy mặt ông nhất quỷ nhì ma...

Minh chột dạ và hiểu ngay vì sao Phúc rất háo hức muốn đến bằng được nhà cô "bạn thân" để "điều tra", nhưng lúc đến nơi lại lúng ta lúng túng dùn đẩy chú vào trước.

- Có chuyện gì thế cháu ? Ông bố của Huyền đang đứng sau bàn may đón tiếp khách vẫn cười cười : Con mèo nhà bác chưa đẻ lứa khác đâu.

Phúc khít mũi liên tục mới dám mở miệng :

- Thưa bác, chúng cháu đến gặp Lê Huyền có việc ở trườngạ !

- Ái chà ! Hồi này chắc tiến bộ nên có cả việc ở trường để đến nhà bạn trao đổi kia đấy. Ông bố Huyền chỉ Phúc, nói với ông khách đến may đồ : Ông tướng này thuộc hàng nổi tiếng quậy ở trường và ở khu phố, không lần nào họp phụ huynh học sinh, tôi không được nghe bà hiệu trưởng nêu tên. Rồi ông quay qua hai chú nhóc : Các cháu ngồi chờ chút đi. Huyền nó đi với nhỏ bạn ra chợ chút xíu nữa về thôi.

Tiện có dây ghế bọc nệm đặt thành dãy dọc theo tường, Phúc và Minh đành ngồi xuống chờ. Thấy từ lúc vào thái độ của Phúc cứ bồn chồn bất bình thường, Minh đậm áy náy nghi ngờ Phúc ta đòi đến nhà này không hẳn chỉ để "điều tra". Nhân lúc ông bố Huyền mải tiếp khách, Minh hỏi Phúc :

- Tại sao ống lại nói cậu là nhất quý nhì ma ?

- À ! Phúc ầm ừ : Tại ổng vui tính hay nói đùa. Nhưng rồi cảm thấy chẳng nên giấu bạn, dù sao cũng đã là thằng bạn "vào sinh ra tử" với mình, Phúc kể : Tại một lần, tớ với mấy đứa cùng phố trèo từ nóc nhà này sang nóc nhà khác bắt trộm đàn mèo con rất đẹp nhà ổng. Lần khác, tớ lấy giẻ bịt hết các ống thông hơi hầm cầu của các nhà. Lần khác nữa, tớ rủ mấy đứa lấy dây kẽm buộc khuy khóa những nhà bọn tớ ghét, sáng ra họ phải gọi điện thoại nhờ công an tới gỡ dây mới mở được cửa.

- Thế thì đúng là nhất quỷ nhì ma rồi còn gì. Minh nói : Nhà này có bị buộc cửa không ?

- Có.

- Thế mà cậu vẫn chơi thân với nhỏ Huyền ?

Phúc lúng túng :

- Thật ra cũng không thân lắm.

- Chính cậu nói là rất thân mà ?

- Thì đúng là tớ với nhỏ Huyền cùng học mẫu giáo và hồi cấp một...

Minh bức dọc lâu bàu :

- Học cùng với thân khác nhau chứ. Nếu biết trước thế này, chúng mình không nên đến đây.

Phúc hỉnh mũi nhìn lơ đãng ra xa xung quanh rồi thú thật :

- Hồi mẫu giáo thì hai đứa đúng là thân nhau. Nhưng lên cấp một, tớ quậy phá quá, nhỏ Huyền nó nghỉ chơi với tớ. Bây giờ tớ đăng hoàng rồi nên muốn nhân cơ hội này chơi thân lại.

Nhin về mặt thật thà đến ngô nghê của ông bạn "ma quỷ" khi nói rõ nguyện vọng, Minh phải bit miệng để cười.

Phúc áy náy nói thêm :

- Thật ra, ông già nhỏ Huyền cũng chơi thân với ông già tớ.

- Nhưng tớ nhắc cậu việc điều tra phải đặt lên trước. Làm lành đặt sau vì bọn con gái tớ biết rồi, lúc mẫu giáo với nhà trẻ có khi rất thân với mình, nhưng càng học lên trên chúng nó càng khenh khenh...

Phúc thú nhận :

- Có khi thế thật, nhưng vì tớ với nó có nhiều kỷ niệm hồi mẫu giáo. Đang nói, Phúc bỗng tái mét mặt như gặp phải cơn gió độc, miệng lắp bắp : Tui nó...

Minh đang ngồi quay mặt vào trong liền ngoảnh ra cửa theo hướng nhìn của Phúc. Lập tức chú cũng sa xẩm mặt mày. Từ ngoài đường đi vào là bốn cô bé, mỗi cô đều xách một túi đồ vừa mua ở chợ về đang cười nói ríu rít. Một trong số đó là Mi Trái Banh.

Phúc đảo mắt nhìn quanh như muốn tìm chỗ trốn, miệng lẩm bẩm :

- Hôm nay chúng mình kiêng cữ không ăn một thứ gì mà sao vẫn đung nó ?

Người thứ hai chảng xa lạ gì với hai chú nhóc lại chính là Yến Cận lớp 8A2, con gái thầy Tôn tổng giám thị. Phúc hết gãi đầu lại gãi tai la trời :

- Chỉ tại tớ. Cậu cảm tớ từ đâu mà tớ không chịu nghe. Chúng mình trốn vào trong chỗ khách mặc thử đồ cho chúng nó vào nhà rồi chuồn thôi.

Minh thấy ở bên trong quầy có một khoanh vuông được kéo kín bằng tấm ri - đồ

xanh lá cây cho khách thử đồ đúng là chỗ trốn tuyệt vời, liền nhấp nhổm đứng dậy.

- Nay hai tướng... Đúng lúc đó, ông chủ tiệm may ngoảnh sang cười với hai chú nhóc : Lê Huyền và các bạn về rồi đó. Lần sau "việc trường" là việc ăn thi cứ nói đúng tên là việc ăn cho thằng thắn. Con trai thích làm nữ công gia chánh cũng rất tốt chứ sao.

Lê Huyền là cô bé xinh xắn trắng trẻo, mắt to đen, cái miệng nhỏ tươi, mặc áo pun sọc ngang, váy đèn ngắn rất dễ thương khiến Minh hiếu ngay vì sao ông bạn "nhất quý nhì ma" chơi thân mãi từ hồi học mẫu giáo đã bị nghỉ chơi suốt năm năm cấp một, vậy mà lúc lên lớp sáu, trở thành người chàng hoàng vẫn còn muốn chơi thân trở lại. Lê Huyền tung tăng cùng các bạn vào nhà không hề biết có khách đang ngồi chờ.

- Ba ơi ! Hôm nay chúng con sẽ chiêu đãi ba má một món ngon tuyệt vời.

Ông bố Huyền cười nói đùa :

- Cứ cháy cứng như món bánh bông lan hôm rồi ba cũng khen ngon mà. Con có khách quý đây.

Huyền vừa nhìn thấy khách quý chưa kịp ngạc nhiên thì Mi Trái Banh đã phát hiện ra trước :

- Trời đát quý thần ơi. Bộ tớ đi tới đâu các cậu cũng theo dõi chắc.

- A ! Lê Huyền chợt nhớ ra hai nhân vật này vừa được cô hiệu trưởng tuyên dương trước toàn trường về gương đấu tranh chống tội phạm : Chào thanh tra Ca - ta - nhí. Hôm nay ngày gì mà những hai con rồng cùng đến nhà tôm thế ? Hiền nè ! Huyền nói với cô gái thứ tư : Cậu không học trường tớ nên không biết, đây là hai nhân vật nổi tiếng trường tớ đấy.

Mi Trái Banh chồm đến dí ngón tay vào trán Minh giới thiệu với Hiền :

- Đây là Minh Nhí tức thanh tra Ca - ta - nhí dũng cảm mưu trí nhưng rất mau nước mắt. Mi lại véo tai Phúc kéo xêch lên : Còn đây là Phúc Hỉnh có cái mũi chẳng giống ai, tức thanh tra Ca - ta - liều, chuyên gia pha chế thuốc liều, mới thành người đứng đắn được vài tuần nay, người từng có tên trong "ghi - nét" của trường về kỷ lục được tổng

giám thị bắt làm kiểm điểm nhiều nhất. Không tin cứ bảo chị Yến về lật sổ của ba chị ấy thì biết.

Lời giới thiệu bắn ra như súng liên thanh của Mi khiến cả bốn cô gái cùng cười chảy nước mắt.

Trong khi hai chú nhóc của chúng ta tuy đã từng thắng lợi giòn giã trong ba vụ án đồng thời cũng đọc hàng trăm cuốn truyện hình sự, phá án, chưa thấy trường hợp nào các thanh tra khi làm nhiệm vụ bị các cô gái chọc quê, giễu cợt nên hoàn toàn không chút kinh nghiệm đối phó, trở nên bị động một cách tội nghiệp, không biết nói lại thế nào. Cái mũi hinh của Phúc chừng như muốn xẹp đi, còn mắt Minh Nhí chừng như đã rưng rưng lệ.

May Hải Yến biết ý liền xuề xòa :

- Mi nó nói giỡn cho vui thôi, đừng có buồn. Tụi này sinh hoạt ở tổ nữ công gia chánh của Nhà Văn Hóa quận. Hôm nay tổ chia thành từng nhóm để nấu món rau câu đặc sản và chè thập cẩm, hai cậu ở đây ăn cho vui.

- Ấy ! Mi cong cón ; Sao chị Yến lại có lời mời dễ dãi thế. Nhỡ người ta có mặt ở đây để làm nhiệm vụ theo dõi chị em mình, cũng mời à ? Nay nói trước cho mà biết, vụ thằng Tân lê ra là công của tôi, chính tôi báo cho thầy Tơn rồi cùng thầy đi báo cho các chú công an, thế mà cậu qua mặt tôi, tôi chưa quên đâu nghe.

Bị chạm đúng vào kinh nghiệm trong "nghê", Minh lù mắt đáp lại :

- Thị cậu cứ việc kể công, còn chúng tớ quên chuyện đó rồi.

Phúc hỉnh mũi, vung tay :

- Hôm nay, chúng tớ đang bắt đầu một chuyện khác rồi.

- Chuyện gì ? Mi hỏi lại.

Phúc cười khẩy :

- Đời nào lộ bí mật cho cậu mà hỏi.

Mi cũng nhăn mũi cười khẩy lại :

- Nay, nói cho mà biết nhé, không có gì về các cậu mà tớ không biết đâu nghe. Sáng nay, mỗi cậu có một lá thư cảnh cáo ở trong cặp, lúc tan học thì xe bị một bàn tay ma - phi

- a xì lốp, đúng không nào ? Thấy cả hai nhau điều tra cùng nghẹt mặt, Mi cười rung cả hai má phính : Nói vậy đù chưa hai ông nhỉ ? Hí hí hí... Tớ còn biết trước thế nào các cậu cũng phải tim gắp một người ở 6B5, chỉ không ngờ người đó là nhở Huyền Bô Câu này.

Bị tấn công dồn dập, Minh và Phúc cùng phát hoảng, không hiểu sao nhở Mi vốn học hành không có gì đặc sắc bỗng nhiên lại thông thái đột xuất như vậy. Hay chính nó là thành viên của Con Bach Tuộc ? Một phát hiện như tia chớp xẹt trong đầu Minh. Chú đứng phắt luôn dậy nói với Phúc :

- Chúng mình đi về thôi.

Huyền Bô Câu ngạc nhiên :

- Nhưng các bạn đến chơi hay có chuyện gì chứ ?

Phúc cố dịu giọng lịch thiệp chứng tỏ mình là người đàng hoàng :

- Tui này chỉ định gặp riêng cậu nhưng bây giờ không tiện, để khi khác vậy. Phúc lù mắt qua Mi : Chúng mình còn gặp nhau nhiều mà. Rồi cậu sẽ phải trả lời vì sao cậu

biết quá nhiều về hành động của bọn... Suýt
nữa Phúc buột miệng nói bọn "Bạch Tuộc".

Mi cũng lớn tiếng :

- Chắc chắn các cậu phải hỏi tớ rồi.
Nhưng nói trước là chớ có mong ở tớ một câu trả lời nào nghe.

Yến cận lại dàn hòa :

- Mấy cô cậu lớp sáu ưa rắc rối quá. Böyle giờ tụi này mời thật thà, hai cậu có ở lại ăn chè và rau câu không nào ?

- Cảm ơn. Phúc lườm Mi một cái sắc hơn dao cạo : Tụi này đã có lời thề rồi.

- Xì...ì... Mi trề môi rõ dài : Thể không bao giờ ăn uống với tớ chứ gì ? Nhớ đấy nghe.

Minh và Phúc dứt khoát ra về khiến Huyền đành tiến ra cửa.

- Có chuyện gì quan trọng lắm không Phúc ? Khi ra hẵn ngoài đường, Huyền hỏi : Tớ rất tiếc khi các cậu đến chơi lại chẳng nói được chuyện gì.

Phúc liền đưa mắt cho Minh. Khi Minh khẽ gật đầu, chú mới hỏi nhỏ Huyền :

- Chúng tớ chỉ cần cậu trả lời hai câu thôi. Một là có phải lớp của cậu có vụ hay bị mất cắp vật không ?

- Sao các cậu biết ? Huyền tròn mắt ngạc nhiên : Từ đầu năm cứ hay bị mất, nhưng cô Hương chủ nhiệm cho điều tra hoài không ra thủ phạm. Cô dặn phải giữ bí mật nội bộ, để lộ ra lớp sẽ bị mất điểm thi đua. Mà sao các cậu biết chứ ?

- Rất cảm ơn. Phúc mỉm cười đầy vẻ hài lòng . Câu thứ hai : Lớp cậu có đứa nào to con cỡ hơn tớ khoảng một cái đầu không ?

- Có. Chỉ có một thôi.

Phúc cười khoe hết cả hai hàm răng :

- Dịch thị rồi. Nó tên gì ? Đặc điểm thế nào ?

Huyền hơi nhíu mày để lựa chọn cách diễn tả chính xác :

- Nó cao lớn nhưng khờ, học gắng lăm mới đạt hạng trung bình. Tên nó là Huỳnh Thị Diêm Lê.

- Ủa ! Con gái à ? Phúc kinh ngạc : Sao lại con gái ?

- Thị nó là con gái chứ sao. Huyền nói : Tui này vẫn gọi nó là Lê Tô.

Minh Nhí hỏi gặng :

- Thế lớp cậu con trai không có đứa nào lớn con hả ?

- Không. Huyền lắc đầu : Bon con trai lớp tớ toàn nhí như cậu, nên bọn tớ gọi bọn con trai là gà tre.

Chia tay với Huyền Bồ Câu ra về, Minh và Phúc lùi thui như hai tên thất trận.

- Coi như hôm nay bọn Bạch Tuộc thắng điểm chúng mình. Minh bùi ngùi nói : Chắc chắn tên gọi điện thoại cho chúng mình không ở lớp 6B5.

- Tất cả chướng ngại vật đều ở nhỏ Mi Trái Banh. Phúc bỗng hùng hồn quả quyết : Làm sao nó biết trong cặp chúng mình có thư cảnh cáo ? Tan học, nó luôn về trước để ăn kem Míc - kây, làm sao nó biết xe mình bị xì lớp ? Phải bắt đầu từ nó. Chà... Phúc thở hắt với vẻ tiếc rẻ : Kể ra chúng mình cũng sớm tự ái. Chứ cứ ở lại theo lời mời của nhỏ Yến Cận với Huyền Bồ Câu thì mình lại vừa được ăn chè thập cẩm và rau câu lại vừa có cơ hội

tiếp cận nhỏ Mi khai thác thêm những sơ hở về tâm lý của nó. Dở thật ! Đang lúc bức tức, một vật gì cầm cộm ở thắt lưng càng làm chú bứt rứt, lúc đụng tay vào mới sực nhớ ra khẩu súng mang theo thật vô tích sự, chú rút phăng ra định quăng luôn đi nhưng lúc ngắm nghĩa lại thấy tiếc rẻ, đút trở lại thắt lưng, miệng lẩm bẩm : Nhất định phải cho bọn Bạch Tuộc đo ván.

3.

BẢN DANH SÁCH GÀ TRE

Tan học, trái với mọi khi, hai chú nhóc của chúng ta luôn quan tâm đến việc ra sớm nhất, hôm nay lại đúng đinh làm như nếu được học thêm vài tiết nữa các chú cũng sẵn sàng ở lại. Theo lời đe dọa của Con Bạch Tuộc thì hôm nay xe đạp của hai chú sẽ tiếp tục bị xì lốp. Song các chú đã cao tay nhờ bác Tư Nhân nhân viên bảo vệ kiêm giữ xe đạp để ý, không bắt quả tang mà chỉ ghi nhận kẻ xì lốp là ai, lớp nào để các chú xử lý tiếp.

Lúc nhà để xe đã vắng hẳn, Minh và Phúc tới nơi, vô cùng ngạc nhiên khi cả hai chiếc xe lốp vẫn căng nguyên. Bác Tư Nhàn đang trông coi ngoài cổng rề rà đi vào xua tay :

- Các cháu lo xa, chứ bác để ý suốt buổi, không thấy bóng đứa nào bén mảng xuống nhà xe trong cả giờ học lẫn giờ chơi.

- Bọn cháu rất cảm ơn bác.

Minh nói, rồi cùng Phúc đi nhanh ra cổng.

- Nếu vậy, chúng mình phải vào ngay tiệm kem Mic - kây bám sát Mi Trái Banh.

Tiệm Mic - kây vào giờ này vẫn còn đông khách học trò, lề hè trước cửa để ngồi ngang đủ loại xe đạp. Minh và Phúc dựng xe ở phía ngoài, bước vào tiệm, quả nhiên thấy ngay Mi Trái Banh đang ngồi một mình một bàn bày kín chục ly kem và tất nhiên đang cặm cui xúc kem chén tì tì.

Minh thì thầm vào tai Phúc :

- Cứ vào ngồi cùng bàn để gọi chuyện nó.

Phúc hỉnh mũi áy náy :

- Chúng mình đã thế không bao giờ đính chuyện ăn uống với nó rồi kia mà ?

- Ủ ! Minh chặc lưỡi : Nhiều khi vì nhiệm vụ mình cũng phải tạm quên lời thề đi đôi ba lần. Cậu ngai thì để tờ vào trước cho.

Vừa chen vào tiệm trước, một thứ linh tính kỳ lạ khiến Minh ngoanh lại nhìn chiếc xe đạp và chú nhận ra ở giỏ xe của hai đứa đều có hai chiếc phong bì ai đó mới bỏ vào. Chú nhanh mắt nhìn quanh, phát hiện thấy một học sinh trạc tuổi mình cưỡi trên chiếc xe đạp Trung Quốc màu đỏ hắp tấp nhảy lên xe phóng đi một cách vội vã. Chính nó vừa bỏ thư rồi.

- Đuối theo ngay thằng kia.

Minh kéo Phúc rời khỏi tiệm chạy ra xe đạp, cầm tấm phong bì ở giỏ xe lên, nhận ra ngay dòng chữ viết kiểu chữ in CON BẠCH TUỘC ở góc phong bì.

Cuộc rượt đuổi bắt đầu. Phúc vừa đạp xe cật lực vừa nói :

- Như vậy rõ ràng thằng Con Bạch Tuộc không lớn con như ông già điện thoại công cộng nói và như cậu tưởng. Với thằng nhóc

như thằng kia thì chúng mình bóp mũi chảy ra nước.

Thoạt đầu Con Bạch Tuộc không biết có đuôi bám theo chỉ đạp với tốc độ vừa phải. Lúc quẹo xe ở khúc ngã tư, nhận ra Minh và Phúc đãng sau, nó tăng tốc và cố ý đi quanh co vào các hẻm nhỏ để thoát khỏi cuộc đeo bám.

Hai chiếc xe mi ni làm sao có thể hơn nổi chiếc xe Trung Quốc còn mới cảo.

- Tức dẽ sợ... Phúc càng đạp càng bò hơi tai : Lúc này có chiếc Cúp 96 thì chỉ vèo một cái là túm được cổ nó.

Minh cũng mồ hôi mồ kê nhẽnh hại :

- Ráng lén... ên. Đừng... ừng để nó... ó thoát... oát...

Đường phố vào lúc tầm trưa rất vắng xe cộ, nên Con Bạch Tuộc rất chủ động trong việc chọn đường tẩu thoát, bởi vậy càng chạy, càng bò xa hai thanh tra mi ni. Lúc rẽ vào một con hẻm, Minh và Phúc cố bám theo được một đoạn chừng hơn trăm mét thì đối thủ mất hút.

Hai chú nhóc đứng thở phì phò giữa con hẻm cùng nhìn xuống chiếc xe mi ni ăn hại của mình như lối chính là từ nó.

- Nhà tớ có hai chiếc xe Trung Quốc thì cả hai bà chị đều giành đi bằng được, tức dẽ sợ. Minh hậm hực : Lần này phải đòi mới được.

Phúc ngáp một cái rõ dài :

- Tớ cũng sẽ đòi ông già mua một chiếc Trung Quốc. Còn phải rượt đuổi dài dài, không có xe tốt không thể nào thắng được bọn tội phạm.

Minh thở dài, tự an ủi :

- Biết chắc được nó cũng chỉ lừa lợp sáu như chúng mình và xe nó là xe Trung Quốc đỏ cũng coi như nắm được đầu mối rồi. Nhớ tới lá thư, Minh dựng luôn xe ở lề đường rồi ngồi bệt xuống hè móc lá thư đã cất trong túi quần ra xé coi : Chúng mình đọc xem bọn Con Bạch Tuộc nói gì.

Phúc cũng mang lá thư của mình ra :

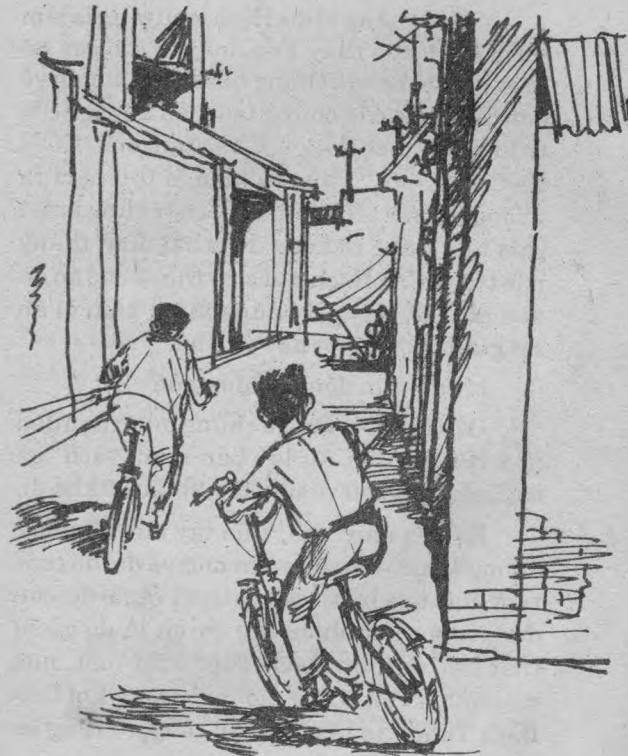
- Cậu đọc lá của cậu trước đi.

Minh giờ lá thư bằng vở tập học sinh gấp
tư, cũng viết theo lối chữ in bằng bút bi xanh.

- "Này, Minh Nhi, thằng thanh tra hạng
bét. Chúng mày đã làm được gì theo đơn đặt
 hàng của chúng tao ? Hôm nay, thay vì xì lớp
 xe, chúng tao mượn tạm của hai đứa hai chiếc
 áo mưa..." Đọc tới đây, Minh chợt giật thót
 người, cùng Phúc nhìn ra giỏ xe, đúng là hai
 chiếc áo mưa không còn. Hóa ra lúc tên Con
 Bạch Tuộc bỏ lá thư cũng là lúc nó lấy luôn
 áo mưa, do mải xúc động đuổi bắt, cả hai chú
 nhóc cũng quên băng không để ý.

- Bọn chúng nó cao thủ thật. Phúc lầu
 bàu, rồi giục Minh : Cậu đọc tiếp đi.

- "... mượn tạm của hai đứa hai chiếc áo
 mưa để chúng mày nhớ khi nào đơn đặt hàng
 của chúng tao không được thực hiện thì
 chúng mày còn ăn không ngon, ngủ không
 yên, hai thằng thanh tra dởm ạ. Hay tốt nhất
 đầu hàng chúng tao đi ? Chào tạm biệt. CON
 BẠCH TUỘC". Minh uể oải gấp lá thư bỏ vào
 túi trai trước ngực : Cậu đọc lá thư kia coi nó
 nói gì ?

Phúc đã xé săn phong bì chỉ việc lấy thư ra và đọc bằng giọng ê à :

- "Này thằng Phúc Hỉnh, chuyen gia làm kiểm điểm của thầy Tơn, mày to con sao lại chịu làm đệ tử của thằng nhí ? Hãy hướng về đơn đặt hàng của chúng tao, nếu không sẽ bị trừng phạt đích đáng... Chào tạm biệt. CON BẠCH TUỘC". Phúc vò luôn lá thư ném ra đường, rồi nói : Nó định kích cho chúng mình chia rẽ... Đừng có hòng. Nếu bắt được thằng nào trong Con Bạch Tuộc, tớ thề sẽ cho nó ăn đòn nhù tử. Bây giờ chúng mình phải đi ăn cái gì cho đỡ đói rồi hãy về nhà.

Minh nhìn đồng hồ đứng dậy :

- Không nên. Chiều chúng mình hẹn đến nhà Huyền Bồ Câu lấy bản danh sách "gà tre", nếu bây giờ về nhà trễ, chiều sẽ khó đi.

Ra đến đầu hẻm, chia tay mỗi đứa một đường Minh mới thấm cái mệt và đói do cuộc rượt đuổi quá bữa, song cái mệt và cái đói còn được nhân lên nhiều lần chính là do cả sự thất bại, để Con Bạch Tuộc vuột mất, mọi manh mối vẫn trong mờ mịt, trong khi Con Bạch Tuộc vẫn liên tục tấn công, rõ ràng nó

là thằng lớn tuổi, vậy mà, thực tế nó chỉ là thằng nhóc con, thật không biết đằng nào mà lần.

Về đến nhà, bố mẹ và hai chị vẫn còn chờ chú về ăn cơm nhưng chú chẳng vui vẻ, cứ cầm đầu cầm cổ ăn hết chén này đến chén khác, không trò chuyện với mọi người như mọi bữa. Chú cũng không hề để ý bố mẹ và hai chị suốt từ đầu bữa liên tục đưa mắt nhìn nhau như đoán trước được sự khác thường của cậu trai cưng mỗi lần học về trễ.

- Bí điểm kém hay bị thầy Tơn bắt làm bản kiểm điểm rồi phải không ? Bác sĩ Đức mở đầu cuộc chất vấn.

- Không có đâu ba. Minh nhìn ba, trả lời miễn cưỡng.

- Hay lại dính "vụ án" nào làm bộ đăm chiêu quan trọng ? Chị Hà hỏi.

Minh đáp chênh mảng :

- Chẳng có vụ nào cả.

- Nay, đừng có giỡn nghe. Chị Hải nói : Cách đây mươi phút có một cú điện thoại hỏi em, chị nói em chưa về, người gọi nói nhờ

nhắn với Minh là Con Bạch Tuộc gửi lời hỏi thăm là Minh hiểu. Thế là thế nào ?

Minh chột dạ chống chế :

- Chắc đứa nào cùng lớp em nó giờ thôi. Từ ngày em được gọi là thanh tra Ca - ta - nhí, tự nó hay giờ thế.

Hà lắc đầu không tin :

- Giọng nói con trai phải ở cỡ tuổi chị rồi. Đụng chạm với đám lớp trên em phải cẩn thận đấy.

Bà Đức cũng nhắc nhở :

- Từ lúc chị Hà nói có cú điện thoại, cả nhà đều áy náy. Ai xem phim Con Bạch Tuộc mà không hiểu Con Bạch Tuộc là chỉ những kẻ chống lại luật pháp, trật tự xã hội.

Ông Ðức nghiêm mặt :

- Chuyện an ninh trong nhà trường hồi này báo chí đưa tin rất nhiều. Còn vụ Con Bạch Tuộc gọi điện nếu là đứa giỡn thì thôi, còn nếu là những lời đe dọa vì ganh ghét thù oán, con phải cho ba má và nhà trường biết, rõ chưa ?

Một bữa cơm phải ăn kèm cả thát bại trong cuộc rượt đuổi Con Bạch Tuộc lần lời dạy dỗ của ba má và các chị khiến Minh mệt mỏi, buồn ngủ đến dịp mắt.

Vừa buông đùa chén, chú bỏ luôn lên phòng lăn quay ra giường ngủ thiếp.

Cho đến lúc vắng vắng bên tai tiếng chuông điện, Minh mới lơ mơ mở mắt. Dần dần chú nhận ra đó chính là tiếng chuông gọi cửa. Giật mình tỉnh hẳn, nhìn đồng hồ trên tường, chú mới sực nhớ giấc ngủ mê mệt đã khiến chú quên mất lời hẹn đến nhà Phúc để cùng sang nhà Huyền Bồ Câu lấy bản danh sách "gà tre" vào lúc một giờ ba mươi. Bây giờ đã ba giờ kém hai mươi lăm. Lỡ hẹn là một sai lầm không nên có của một "thanh tra" có uy tín. Reng reng reng... Chủ hậm hực. Khách nào đến mà cứ chuông hoài. Chỉ đám bạn của hai bà Hải, Hà ?

Uể oải rời khỏi giường xuống lầu, Minh cũng chẳng tỏ ra sốt sắng gì khi phải ra đến cửa. Nhưng lúc mở cửa ra, chú kinh ngạc đến lặng đi khi khách là Phúc Hỉnh và... Huyền Bồ Câu. Một thoáng ghen ty lan nhẹ trong lòng chú. Hóa ra Phúc không đợi mình, tự

tiện đến nhà Huyền một mình, và chắc chắn phải tán rất dẻo mới gây được cảm tình của cô bạn gái để cùng tới đây. Chú vờ như vẫn chưa tan hết mệt mỏi của giấc ngủ, mắt thì nhíp nhíp, mặt thì nhăn nhăn để khách không nhận ra thái độ của mình.

Nhưng Phúc tinh ý với thanh minh :

- Tớ chờ cậu lâu quá, sợ Huyền nghĩ chúng mình không đến, bỏ đi đâu, nên sang nhà Huyền chỉ để dặn cố chờ cậu, ai ngờ Huyền rủ luôn tới nhà cậu.

Huyền cười rất tươi khoe chiếc răng khểnh rất duyên xác định :

- Tớ nói với Phúc, thử đến nhà thanh tra kiểm tra đột xuất xem đang mải nghiên cứu vụ án hay đang... ngủ u ngu hỏi ngủ ? Hí hí hí... Tớ mang đến cho cậu bản danh sách bọn con trai ở lớp đây. Đúng mười hai tên có cả địa chỉ đàng hoàng.

Thấy Phúc vẫn tươi tỉnh một cách thái quá khi được cùng đi với cô bạn gái xinh đẹp, Minh vẫn còn chút xíu gai mắt, nhưng bản lĩnh người thanh tra là phải biết đặt công việc lên trên hết, nên chú nhanh chóng dẹp

cái chít xíu ấy ra ngoài để cười vui vẻ mở rộng cửa cho hai bạn vào nhà. Nơi trao đổi tất nhiên phải ở căn phòng nhỏ của chú sau khi đóng kín hết cửa sổ lắn cửa ra vào để đảm bảo bí mật tuyệt đối. Biết đâu bọn Bạch Tuộc cao tay có thể tổ chức nghe lén.

- Bay giờ cậu cho chúng tôi biết những chi tiết chúng tôi cần biết. Cầm trong tay bản danh sách "gà tre" lớp 6B5, Minh vừa đưa mắt đọc lướt, vừa nói với Huyền : Tớ cho rằng những vụ ăn cắp vật thường chỉ có con trai hay phạm tội...

Phúc hỉnh mũi lên tự ái :

- Thế mà cũng đòi... Bộ con gái không có đứa tắt mắt hả ? Tớ tưởng cậu cần danh sách bọn con trai làm gì. Biết thế này thì tớ để cậu lo một mình.

Biết mình có điều không đúng, Minh vội chữa lại :

- Tớ chỉ muốn nói bước đầu mình cứ khoanh bọn con trai đã. Chứ tớ cũng tán thành với cậu rất có thể trong bọn con gái cũng có đứa tham lam. Nhưng bước hai mới mở rộng ra tụi nó, đồng ý không ?

Tháy Phúc im lặng, Minh trao đổi tiếp với Huyền :

- Trong số mười hai bạn trai ở đây, những bạn nào đã bị mất cắp ?

Huyền cầm lại bản danh sách vừa đọc theo thứ tự vừa cố nhớ :

- Quốc Hùng không mất, Văn Sinh mất bút bi hồi đầu năm này, Hữu Trí mất bút máy Trung Quốc khóc suốt giờ toán này, Lê Nghĩa không mất, Quốc Đông mất com pa ngoại, Trần Nam mất nón, Minh Hòa mất đồ những ba lần lận. Để tớ nhớ xem bạn đó mất những gì...

Minh chợt chú ý đến địa chỉ nhà Minh Hòa ghi bên cạnh tên : 196/25 Huỳnh Văn Ba. Con hẻm mà chú cùng Phúc đuổi theo Con Bạch Tuộc lúc tan học cũng ở trên đường ấy, không biết có phải con hẻm này không?...

- Có phải Minh Hòa đi xe đạp Trung Quốc đó không ?

Huyền tròn mắt ngạc nhiên :

- Cậu cũng quen Hòa à ?

Tháy Phúc định mở miệng nói, Minh vội dập ngầm vào chân bạn rồi nói với Huyền :

- Quen từ hồi ở cấp một. Hồi trước nó cũng phá lắm. Minh nói ướm rồi nhìn thẳng vào mắt Huyền chờ đợi.

- Thế thi chắc hồi trước, chứ ở lớp tụi này cậu ta cũng bình thường, chỉ mỗi tội học kém.

- Và hay mất đồ ? Minh hỏi vui.

- Đúng thế. Huyền nói tiếp : Tớ nhớ rồi : một lần mất bút, một lần mất thước đo độ, một lần mất hộp bút lông.

Minh nghĩ nhanh trong đầu : "Có lẽ chỉ là sự trùng hợp tình cờ vì cậu Hòa này là nạn nhân thường xuyên bị mất cắp...". Chú gật gật đầu với Huyền vẻ từng trải :

- Cậu nói tiếp về người khác đi.

- Huy Dũng không mất lần nào, Mạnh Hà mất bút bi. Số còn lại Văn Đặng, Đức Quang, Trần Vinh, Huỳnh Vũ đều bị mất hai ba lần...

Minh cầm cây bút bi đỗ gạch dưới tên những người không bị mất :

- Quốc Hùng, Lê Nghĩa, Huy Dũng là những người như thế nào ?

Phúc Hình nhìn Minh thầm phục :

- Không cả ba thì ít nhất cũng phải có một đứa họ nhà chôm.

Huyền lắc nhẹ mái tóc đen ngắn tỏ vẻ hoài nghi :

- Cả ba bạn này đều là học sinh giỏi. Quốc Hùng hơi lanh và nghịch một chút nhưng lại là trưởng lớp, còn Nghĩa, Dũng hiền lành nhút nhát còn hơn con gái.

- Nhỡ tụi nó đóng kịch thì sao ? Phúc vặn lại.

Huyền kiên quyết xác định :

- Ba bạn này chắc chắn không thể nào làm chuyện đó.

Minh băn khoăn thở dài :

- Bọn con gái lớp cậu mươi tám đứa bao nhiêu đứa bị mất cắp ?

Huyền đáp ngay :

- Con gái chỉ có mười đứa bị mất. Thấy hai bạn trai cùng đuổi mặt ra vẻ khó xử,

Huyền nói đùa : Cứ như thuyết của các cậu thì tám đứa không bị mất còn lại đều đáng nghi ?

Phúc chạm tự ái, liền giễu lại :

- Còn theo cậu thì những đứa đó đều học giỏi và lành như con... con cừu.

Huyền vui vẻ gật đầu ngay :

- Đúng thế. Đúng như thế đấy. Tất nhiên không phải đứa nào cũng lành như con cừu nhưng tất cả đều là học sinh giỏi.

Phúc nhăn mũi cười khì :

- Nếu thế thì có thể khẳng định, những kẻ mất cắp chính là bọn ăn cắp hả ?

Huyền không phải tay vừa vênh ngay mặt :

- Nếu tờ trả lời được đúng thì tờ đã là thanh tra nổi tiếng toàn trường như các cậu, và chắc chắn tờ khỏi phải đến đây.

Minh khoái chí vì Phúc bị nện một đòn đích đáng tính như huề với chút xíu buồn lúc đầu khi chú thấy Phúc tươi hơn hớn cạnh Huyền. Tuy nhiên ngay sau đó, nhìn thẳng vào sự thật, chú phải ngậm ngùi nhìn nhận

hướng điều tra theo phương pháp loại trừ nạn nhân để lòi ra thủ phạm hoàn toàn bị bế tắc. Chú chăm chú nhìn Huyền không theo một ý định gì. Khi Huyền tan xúc động đối đầu với Phúc, tức là cái mặt hết vênh lên, đột ngột quay qua Minh thì Minh bối rối, buột mồm hỏi đại một câu :

- Cậu có bị mất lần nào không ?

- Có chứ. Huyền như được khơi trúng lúc, cởi mở : Vì chính tờ cũng bị mất, tức dễ sợ, nên khi các cậu yêu cầu giúp đỡ để điều tra, tờ mới hết minh luân. Tờ mất cái kẹp tóc hình chùm nho chính má tờ tặng nhân ngày sinh nhật lần thứ mười, tờ quý và thích nên đeo suốt hai năm trời.

Phúc muốn làm hòa liền hỏi :

- Mất trong trường hợp nào ?

- Hôm đó trước khi vào giờ thể dục, sợ khi chạy, nhảy ngoài sân bị rơi, tờ gỡ bỏ vào ngăn bàn. Huyền hồn nhiên kể : Tờ lấy dây thun cột chặt tóc rồi cùng các bạn ra sân. Hôm đó, tất cả phải chạy mười vòng quanh sân trường để lấy điểm. Tờ chạy đến vòng thứ ba có lẽ do trời nắng, bỗng dung hoa mắt nhức

đầu, sợ bỏ cuộc bị điểm kém, tớ ráng chạy nhưng chỉ đến vòng thứ tám là hết chạy nổi, tớ xin lỗi thầy nhưng thầy không tin, cho tớ điểm 3, tớ buồn quá muốn xỉu luôn. Điểm 7 đối với tớ ở môn nào tớ cũng coi như điểm kém và gần như không mấy khi có, giờ lại là 3. Muốn xỉu luôn. Rơm rớm nước mắt trở về lớp, lúc ngồi vào bàn gỡ sợi thun trên tóc để lấy kẹp ra kẹp thì ôi thôi tim khớp ngăn bàn, lục cả trong cặp cũng không thấy cái kẹp đâu.

- Cậu có nghi cho ai không ? Minh hỏi.

- Nói thật là tớ không biết nghi cho ai cả. Cùng bàn toàn là bạn thân. Còn người ở bàn khác thì lại chẳng có chứng cứ.

Minh ngồi bóp trán suy tư trông cứ như ông cụ non. Những lời kể của Huyền Bồ Câu lần lượt trôi chậm chậm trong đầu kèm theo những nhìn nhận và phân tích bình tĩnh như khi phải giải một bài toán khó. Cái tên Minh Hòa ba lần mất cắp từ từ trôi đến trạm kiểm soát suy tư. È ! Dừng lại đã. Ông bạn ở 196/25 đường Huỳnh Văn Ba, rất tình cờ lại trùng với con hẻm chúng tôi để mót hút Con Bạch Tuộc, cũng lại tình cờ ông bạn và Con Bạch Tuộc cùng đi xe đạp Trung Quốc màu đỏ. Một

tia sáng lóe trong đầu Minh : Rất có thể ba lần mất cắp của Hòa chỉ là động tác giả để chứng tỏ mình cũng là nạn nhân, kỳ thực nó cũng chính là thủ phạm và cũng là Con Bạch Tuộc. Nghĩ tới đó, chỉ chút xíu nữa là Minh ngửa mặt cười ha hả đắc thắng. Nhưng vì chợt nhớ các thanh tra nhiều kinh nghiệm không bao giờ cười nói hết cỡ, nên chú chỉ mỉm mỉm cười ruồi.

- Cậu cười cái gì thế ? Huyền ngạc nhiên hỏi.

- Thế này. Minh rạng rỡ nói : Nhờ có sự giúp đỡ của cậu, cộng với một số sự việc bọn tớ nắm được thì tớ có thể nói chắc chín mươi phần trăm là tớ đã tìm ra thủ phạm rồi. Có thể nói ngay tên kẻ đó ra đây tớ cũng không sợ sai, nhưng để chúng tớ tìm nốt một phần trăm còn lại sẽ cho cậu đáp số có thể vào sáng mai.

Thấy thái độ của Phúc có vẻ bức dọc khi phải nghe những lời lấp la lấp lửng, Minh ghé tai Phúc nói chỉ đủ cho Phúc nghe :

- Chính là thằng Minh Hòa.

Phúc cười rung hai vai :

- Trăm phần trăm. Tớ cũng nghĩ như cậu.

4.

MỘT LỚN HƠN CHÍN MƯƠI CHÍN

Hai chàng nhí của chúng ta đã làm một việc rất ga lăng để đến đáp nhiệt tình cung cấp bản danh sách "gà tre" của Huyền Bồ Câu bằng cách cùng tiễn nàng về tận nhà. Trên đường về Huyền còn được mời rẽ vào tiệm kem Cá Vàng nổi tiếng trên đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa để mỗi đứa ăn ba ly kem sâu riêng đặc biệt.

Lúc chia tay ở cửa tiệm may nhà Huyền, Minh cẩn thận dặn Huyền :

- Nhớ giữ bí mật tuyệt đối cuộc tiếp xúc cũng như nội dung trao đổi để đối tượng điều

tra bị bất ngờ. Chú cố ý tránh không chỉ định vào mối đe dọa của bọn Con Bạch Tuộc vì sợ Huyền yếu bóng vía sẽ lo lắng.

- Các cậu yên tâm đi. Huyền vui vẻ : Ngày cả khi các cậu tìm ra thủ phạm, tôi cũng sẽ chẳng nói cho ai biết.

- Trời ! Phúc kêu lên : Thế thì công chúng tớ là công cốc à ? Nhưng thôi lúc nào thắng lợi sẽ hay. Phúc phấn chấn giọng cao nǎm tay như hô khẩu hiệu : Nhất định thắng lợi.

Lúc chú vừa ngừng lời thì trước mặt không chỉ có Huyền Bồ Câu mà còn thêm ông chủ tiệm may, bố của Huyền.

- Nay, lại đầu têu trò gì nữa mà hô thắng lợi với thất bại thế ? Ông bố Huyền cười hề hề xuê xòa : Hồi này thành phố hết mèo con nên coi bộ chú may có vẻ tiến bộ hả ?

Bị động chạm vào vết thương cũ dù chỉ là lối nói vui, Phúc Hình của chúng ta vẫn ngây mặt cứng lưỡi. May sao Huyền vừa cười vừa trách nhẹ bố :

- Ba kỳ quá. Ba nói vậy hóa ra con vừa đi chơi với các bạn ấy cũng là đi bắt mèo con nhà người ta ?

Cái mũi hỉnh của Phúc có vẻ như nở thêm ra một phần ba.

- Cậu phát biểu thế nào khi nhỏ Huyền công khai bênh vực tớ ? Đưa Minh về nhà mình để thực hiện tiếp kế hoạch truy lùng Con Bạch Tuộc, cái mũi Phúc vẫn chưa nhỏ lại bao nhiêu, mắt chú vẫn long lanh cảm xúc phấn khởi, không muốn giữ một mình thứ tình cảm đó nên chú san bớt sang cho bạn : Chính vì chúng tớ có nhiều kỷ niệm sâu sắc từ hồi ở mẫu giáo nên nhỏ Huyền luôn bảo vệ tớ. Cậu có công nhận không ?

- Tất nhiên là có. Minh cười nói móc : Bọn con gái thuộc phái yếu nên hay ủng hộ những kẻ yếu thế. Cậu có công nhận không ?

- Tớ yếu thế trước bọn tội phạm mới dở chứ trước bọn con gái thì cũng... vô tư.. Phúc băm bổ bước tới bên chiếc Hon đa 90 phân khối dựng cạnh tường : Hôm nay phải đi chiếc này để giành thế mạnh với bọn Con Bạch Tuộc.

Chú mắm môi mắm lợi đẩy được chiếc xe vượt khỏi chân chống.

- Di xe này nhé ?

Thâm tâm Minh cũng khoái đi chiếc Hon đa vì buổi trưa chú đã thám hiểu tới tận tim túy thế nào là rượt đuổi tượng bằng xe đạp mì ni, nhưng nhớ đến lời hứa với đại úy Lê Hưng còn chưa lâu chú ngần ngừ chưa dám hùa theo Phúc.

Không ngờ Phúc chún trước. Đã dắt xe đến gần cửa, thoáng thấy con mèo từ gầm bàn sa lông meo lên một tiếng chạy vụt vào trong nhà, Phúc như cảnh tỉnh. Con mèo tự nhiên gọi cho chú nhớ tới lời nói đùa của ông bố Huyền về sự tiến bộ của chú, rồi kèm theo sự bảo vệ của Huyền khiến chú kiềm chế lại được ham muốn vi phạm luật lệ giao thông. Chú thở dài mẩm môi mẩm lợi dụng lại chiếc xe trên chân chống rồi nói với Minh :

- Tớ cóc sợ luật lệ giao thông đâu. Minh chọn toàn đường hẻm mà đi thì ai biết. Nhưng tớ quên mất cái xe này đang bị nghẹt bình xăng con.

Cuối cùng luật lệ giao thông cũng được tôn trọng, hai chú nhóc đành lóc cóc đạp hai chiếc mì ni thẳng tiến đến đường Huỳnh Văn Ba, hẻm 196.

- Trời ơi ! Đã được một lúc, Phúc mới sực nhớ : Quên mất khẩu súng ở nhà. Tới đó nhớ bị tụi Bạch Tuộc không chỉ có một đứa mà cả hội thì sao ? Hay chịu khó quay về lấy. Không có khẩu súng thì uy gây áp lực, tụi nó dám nện chúng mình nhù tử lầm.

- Không nên về. Minh phản đối : Nếu chúng nó có hai đứa trở lên thế nào cũng có đứa biết súng của cậu là súng giả.

Trời buổi chiều nắng dịu. Những cơn gió thoảng thỉnh thoảng thoảng thoảng bụi đường phố. Càng đi tới gần hẻm 196 hai thanh tra của chúng ta càng đạp chậm lại không phải vì mệt mà vì hồi hộp và cũng chờn chọen. Đối tượng dám xưng là Con Bạch Tuộc chắc chắn không đơn giản chỉ là một chú nhóc Minh Hòa với chiếc xe đạp Trung Quốc bỏ lén hai lá thư thách thức vào hai giờ xe của nhà "chức trách" rồi bỏ chạy mà chắc chắn sau đó còn cả một thế giới ngầm mạnh mẽ.

Số nhà 25 ở không xa đâu hẻm bao nhiêu. Vừa đạp xe qua chừng hơn chục nhà, đã thấy tấm biển nhỏ màu xanh mang số 25 gắn phía trên cổng vào ngôi nhà hai tầng,

mặt tiền đắp đá rửa trắng xám sang trọng một cách khiêm tốn.

- Minh này ! Phúc hỉnh mũi như thể đang đánh hơi : Nếu tớ không nhầm chúng mình mất hút thằng đó ở sâu tít bên trong kia. Liệu có thể nhầm lẫn không ?

Minh cũng hơi chùn lại và nghi ngờ lời xác định của mình lúc gặp Huyền Bồ Câu. Hai chú đi quá ngôi nhà chừng chục căn rồi lại bần thần quay lại kín đáo ngắm ngôi nhà lần nữa. Cánh cổng màu ghi nhạt đang đóng im ỉm. Các cửa lớn ở tầng trệt và trên lầu cũng đóng kín một cách đáng ngờ. Không lẽ đập ra tới đâu hẻm lại quay lại ? Mắt Minh bỗng sáng lên khi thấy bên hàng số chẵn, số nhà 18 xế ngôi nhà bị nghi vấn là một hàng tráng bánh cuốn, ngoài lề hè cạnh tấm biển nhỏ : BÁNH CUỐN NÓNG HÀ NỘI chỉ có một chiếc xe đạp và một chiếc xe gắn máy có lề của khách. Minh dừng xe thì thầm với bạn :

- Chúng mình ghé tạm vào hàng bánh cuốn để quan sát kỹ rồi hãy tiến hành đột nhập.

- Không nên. Phúc vẫn ngồi trên xe, chân chống đất, liếc về phía hàng bánh cuốn: Bao nhiêu lần chúng mình vào cuộc cứ đinh đến ăn uống là thất bại. Lại liếc thêm lần nữa về hàng bánh cuốn. Mùi thơm từ nhân tôm trộn thịt băm nhỏ phi hành mỡ thoảng thơm nhẹ nhẹ khiến chú kín đáo nuốt nước miếng. Trời đã ngả chiều, chẳng cứ các thanh tra mà ông trời cũng phải đổi, nhưng bài học kinh nghiệm vẫn khiến Phúc thận trọng: Biết đâu trong hàng lại chẳng có nhở Mi. Cứ chỗ nào có hàng ăn là có nó à.

Minh đi đến gần cửa hàng nhìn vào chỉ thấy một cặp nam nữ đang ngồi ăn vừa rì rầm trò chuyện, thì vãy Phúc:

- Không có đâu. Tất nhiên ý chú muốn nói là không có nhở Mi biểu tượng của sự xui xẻo: Dựng xe vào đi.

Cô chủ hàng ngồi ngay ở nồi tráng bánh bên trong cửa một chút, thấy hai chú bé cứ lưỡng lưỡng lự lự thì nhanh miệng mòi:

- Vào ăn đi các cháu. Bánh cuốn nóng chính gốc Hà Nội ăn ít no lâu à. Giọng miền

Trung của cô cứ ngọt như mía lùi: Vào ăn đi, cô làm cho hai đĩa ưu tiên.

Minh và Phúc chọn chiếc bàn bên trong vừa kín đáo vừa có thể nhìn sang ngôi nhà số 25.

- Cô ơi ! Trong khi chờ bánh, Minh tiện miệng hỏi cô hàng bánh : Cô biết Minh Hòa nhà số 25 không cô ?

- Làm sao không biết. Cô hàng bánh mau miệng : Hai anh em nhà đó sáng nào không sang ăn bánh bên này. Hóa ra các cháu bạn học cùng với thằng Hòa hả ?

- Chúng cháu cùng lớp sáu ở trường Quang Trung. Phúc nói nhưng mắt vẫn hướng về ngôi nhà "đối tượng" lòng đầy bối rối.

- Các cháu ăn xong, sang với thằng Hòa là vừa. Hôm nay thứ mấy nhỉ ? À ! Thứ sáu... thứ hai, thứ tư, thứ sáu chiều nào nó cũng đi học đàn.

Minh nói :

-Bạn cháu tiện qua đây thì hỏi thăm chứ cũng không định gặp Hòa đâu cô. Em của

Hòa có phải tên Minh không cô ? Thấy Phúc trợn mắt ngạc nhiên về câu hỏi "vớ vẩn" của mình, Minh vội ngầm dẫm vào chân bạn.

- Thằng Hòa làm gì có em. Cô hàng bánh nói : Nhà chỉ có hai anh em, thằng anh là thằng Bình đang học lớp mười một. Nhà bên đó rộng nhưng ít người. Ông già thằng Hòa đi công tác xa suốt, ít khi về nhà. Hai đứa con đi học, chỉ có bà mẹ và bà nội trong nhà rộng mênh mông.

Minh làm bộ ngạc nhiên :

- Cháu tưởng má Hòa đi làm chủ cô ?

- Bà Tư Hà ấy à ? Cô hàng bánh đặt hai đĩa bánh nóng hổi thơm nức mùi nhân tôm phi hành mỡ lên bàn hai khách nhí rồi tiếp tục vui chuyện : Bà nghỉ hưu mất sức từ năm ngoái rồi. Bà nội thì khỏe chứ bà Tư Hà trẻ hơn lại bệnh lên bệnh xuống hoài à.

Phúc nhìn Minh cố ý nói cho cả cô hàng bánh nghe thấy :

- Có khi chút nữa chúng mình sang thăm bà già thằng Hòa.

- Ủ, nên thăm các cháu ạ. Cô hàng bánh nói : Nhà đó ít khách lăm, nên có người qua lại quý như vàng ấy.

Minh còn đang nhấm nháp để câu giờ, tính chuyện làm sao tiếp cận được hang ổ Con Bạch Tuộc, lúc ngẩng lên đã thấy Phúc đang hỉnh mũi liếm cái môi bóng mỡ, còn đĩa bánh thì nhẵn như chìu :

- Cô cho cháu đĩa nữa. Phúc như quên luôn nhiệm vụ điều tra đang ở hồi quyết định, hai mắt thèm thuồng hau háu nhìn vào mảng bánh trắng trong đang hình thành trên khuôn vài dùng để tráng bánh.

Minh kín đáo thở dài nghĩ tới lời can của chính Phúc : Đi điều tra mà cứ dính tới ăn uống thế nào cũng thất bại. Hừ, cứ ngồi đây thêm mươi phút nữa đúng là đối tượng điều tra chỉ có mỗi cái dạ dày.

May thay, đúng lúc đó, cánh cổng nhà 25 được mở ra. Nỗi lo Minh Hòa không phải tên Con Bạch Tuộc chạy trốn bữa trước cồn cào trong lòng hai nhà thanh tra, đến nỗi như là từ sáng hai đứa chưa từng ăn gì.

Có một người nào đó đã mở cổng nhưng đứng khuất bên trong giấu mặt một cách cẩn thận. Sau đó là một chú nhóc mặc đồ đồng phục học sinh dắt từ trong nhà ra chiếc xe đạp Trung Quốc màu đỏ. Pooc - ba - ga đằng sau xe có buộc hộp đàn vi - ô - lông. Đích thị Con Bạch Tuộc rồi. Không thể lẩn vào đâu được cái dáng hơi so so, cái đầu tóc chải rất gọn, và đặc biệt đôi giày kiểu A - di - đát màu trắng mà kẽ trốn chạy cũng đã đi. Không thể là một kẻ khác với quá nhiều đặc điểm trùng lặp như thế. Minh Hòa chính là Con Bạch Tuộc. Con Bạch Tuộc chính là Minh Hòa. Minh và Phúc như cùng nghẹt thở, mặc dù tất cả đều đã nằm trong dự đoán nhưng các chú vẫn không khỏi ngỡ vực : Không lẽ Con Bạch Tuộc lại chỉ là chú nhóc không đáng cho các chú phái tung ra quá nhiều chưởng lực như đã phung phí suốt từ khi Con Bạch Tuộc xuất hiện.

Ủa ! Nhưng sao Con Bạch Tuộc đang vừa đi vừa khóc nức thì phải ?

Minh và Phúc ngồi né để giấu mặt chăm chú nhìn kỹ gương mặt Hòa. Chú bé vẫn vừa dắt xe vừa nung núc với vẻ ám ức, những giọt

nước mắt vẫn trào từ khói mắt lăn trên má. Trước khi ngồi lên xe đạp đi, chú còn đứng im lưỡng lự giây lát như không thiết đi đâu nữa. Miệng chú lẩm bẩm điều gì có vẻ bất mãn. Khi đã ở vào thế miễn cưỡng phải đi, chú lại sụt sịt dùng tay áo quệt nước mắt, rồi mới uể oải đạp xe đi.

- Tớ nghĩ là nó linh cảm thấy chân tướng sắp bị bại lộ nên nó sợ hãi. Chúng mình bám theo xem nó đi học đàn thật hay đi tiếp xúc hỏi ý kiến những tên cầm đầu, tìm cách đối phó với chúng mình. Phúc quả quyết : Chắc chắn chúng nó phải có một băng rất lớn. Bạch Tuộc nhất định phải có nhiều chân.

Minh trầm ngâm suy tính không để ý lắm tới những điều Phúc bàn.

- Vậy giờ thế này. Minh chiếu ánh mắt sang cánh cổng số nhà 25 : Tớ với cậu sẽ vào thẳng nhà thẳng Hòa.

- Cái gì ? Phúc ngạc nhiên : Cậu có khùng không đấy ?

- Được cô bán bánh cho biết nhà chỉ có má thẳng Hòa và bà nội nó, mình cứ nói đến

chơi với Hòa... Phải vào hang mới có thể bắt được cọp.

- Nhưng nhỡ nhà nó có chó dữ thì sao ?

- Minh vào đằng hoàng thì sợ gì chó. Nói mạnh vậy nhưng Minh cũng hơi chún : Ý cậu thế nào ?

Phúc nhún vai điệu nghệ :

- Nếu cậu không sợ thì tớ đâu có ngán.

Minh trả tiền cô hàng bánh rồi cùng Phúc đứng dậy dắt xe qua đường. Cô bán hàng chu đáo nói với theo :

- Thằng Hòa vừa đi sao các cháu không gặp ?

- Bọn cháu thăm mẹ bạn ấy bệnh. Minh quay lại nói.

- Nếu vậy bả mừng lắm đấy.

Qua bên đường, Phúc sốt sắng bấm chuông. Từ trong nhà lập tức vọng ra tiếng chó sủa oảng oảng. Minh chột dạ nhảy lùi hẳn ra xa cánh cổng để phòng. Phúc cười :

- Cậu đúng là thanh tra sợ chó.

Minh ngượng nghịu chống đỡ :

- Tớ không sợ chó mà chỉ sợ bị đì chích thôi.

Phải một lúc lâu, cánh cổng màu ghi nhạt mới được chậm chạp hé ra. Một bà cụ thấp bé, tóc bạc trắng như cước, tuổi quang ngoài bảy mươi, quầng mắt đầy nếp nhăn chăm chăm nhìn hai chú nhóc :

- Thằng Hòa vừa đi học đòn rồi các con à.

- Thưa bà... Phúc khụt khịt mũi, mau miệng nói : Nghe nói má bạn bệnh, bọn con đến thăm thôi ạ.

- Các cháu ngoan quá ha. Bà cụ mở rộng cổng cho khách dắt xe vào : Thằng Hòa bị mẹ mang vừa khóc vừa đi học, tội nó quá, các cháu.

Minh lựu lúc tiếng chó bót dữ dội mới dám dắt xe vào. Lúc thấy một chú chó Nhật trắng lông xù ở trong phòng khách, vừa sủa nhẹ dần vừa lùi vào gầm cầu thang, chú mới bật cười về tính sơ chó của mình, theo bà cụ vào phòng khách.

Bà nội của Hòa vẫn thuận miệng kể :

- Nó bị điểm kém đó... Nghe mẹ nó đi họp phụ huynh ở trường về nói mới hai tháng trời nó dinh những ba lần điểm kém. Bà thấy nó về nhà cũng học tối ngày chứ đâu có chơi lúc nào, nên thương nó quá.

- Điểm kém nhiều lúc là do không may nữa bà à. Phúc nói : Bọn cháu nhiều hôm chuẩn bị bài vở tốt, nhưng kiểm tra không trùng cũng bị điểm kém, lúc khác làm tốt lại bù thõi bà.

- Ủ ! Nếu vậy lát nữa, các cháu nói giúp thằng Hòa mấy câu cho mẹ nó khỏi day dứt nó.

Trong lúc chờ bà cụ vào bên trong gọi mẹ của Hòa ra, Minh và Phúc cùng ngắm nghĩa kỵ phòng khách rộng, nhiều thứ đồ đạc bài trí sang trọng chứng tỏ già đình thuộc hàng khá giả. Thấy một chiếcHon đa 125 phận khối gần như mới tinh dựng ở sát tường cạnh chiếc tủ kính trưng bày những đồ kỷ niệm của gia đình, Phúc thi thảm :

- Có xe phân khối lớn thế kia chắc chắn thuộc dòng Con Bạch Tuộc rồi.

Minh lèo bàu :

- Nhà cậu cũng có xe phân khối lớn thì sao ?

Phúc ngắn người :

- Ủ nhỉ... Để đỡ ngượng, chú đứng dậy bước đến ngắm bức hình gia đình phóng khổ lớn lồng trong khung kính treo trên tường. Đây là bức hình màu khá đẹp và rõ nét. Nhờ cô hàng bánh cuốn nói trước, Phúc dễ dàng nhận ra từng người trong bức ảnh. Ngồi ở chiếc ghế đơn có nệm tựa ở giữa là bà nội vừa ra mở cổng. Người đàn ông vận com lê và người đàn bà mặc áo dài đứng sau cùng trạc tuổi bốn mươi là bố mẹ Hòa. Đứng bên phải là Hòa trong bộ đồ học sinh không lần đi đâu được, còn đứng bên trái, cạnh bà mẹ chắc chắn là người anh mà cô hàng bánh cuốn nói tên là Bình.

- Nay, Minh ! Nhìn kỹ gương mặt hơi lạnh lùng và vóc dáng cao lớn của Bình, Phúc gọi Minh : Lại đây coi thử, thằng anh nó giàn lắm.

Minh nháy nhổm định rời ghế sa lông thì bà Tư Hà, mẹ Hòa từ trong nhà đi ra khiến Minh lại ngồi dính xuống ghế.

- Các em đến thăm cô đây à ? Bà Tư Hà mặc đồ bộ hàng ka tê hoá giản dị, vóc dáng gầy mảnh chậm chạp, khuôn mặt phúc hậu nhưng nước da như người vừa bệnh khỏi, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Minh, giọng mệt mỏi : Hồi này trời nên người cô lúc nào cũng đau mỏi. Lúc đọc được tấm phù hiệu trường đính trên ngực áo Minh và Phúc, bà Tư Hà ngạc nhiên : Thế các em học lớp khác à ?

Từ lúc nghe mẹ của Hòa gọi hai đứa là em, xưng cô, Minh và Phúc biết ngay ngồi trước mình là người đã từng là cô giáo, cả hai cùng nhau đi trong lo sợ như bao nhiêu chân tướng mình đang bị phơi bày ra hết trước ánh mắt bà.

- Thưa thưa... Minh lúng túng : Bọn cháu học lớp 6A1, bọn.. bọn cháu đến chơi với Hòa... nhưng biết Hòa vừa đi, biết bác bệnh, bọn cháu...

- Bà vừa vào nói... Bà Tư Hà có vẻ xúc động : Cô rất cảm ơn các em quan tâm đến cô. Bà với tay mở ngăn tủ nhỏ lấy ra hộp kẹo sô - cô - la bằng giấy bạc bọc nhựa của nước ngoài mở nắp đặt lên bàn lấy ra hai chiếc đưa

tận tay hai vị khách nhí : Ăn đi các em. Nếu cô không nhầm, hai em chưa đến đây chơi lần nào, đúng không ?

Đã đưa viên sô - cô - la lên miệng, Phúc vội hạ xuống, thanh minh :

- Nhưng thưa bác, chúng cháu chơi thân với nhau từ hồi mẫu giáo.

- Thế hai em có học khá không ?

Phúc quên bêng đi mình đang trong vai thanh tra càng cần phải kín đáo, thậm chí còn càng đánh lạc hướng càng tốt, chú hỉnh mũi tự hào, giọng đầy khoe khoang :

- Thưa cô, bạn Minh đây là học sinh xuất sắc nhất trường, còn em thuộc một trong năm người đứng hạng đầu ở lớp.

Minh như bị điện giật vội dẫm ngầm vào chân Phúc, nhưng Phúc lại tưởng được bạn khuyến khích nói tiếp nên mặt mũi cứ vênh vênh tự đắc.

- Em nhí này tên Minh... Bà Tư Hà nhìn Phúc : Còn em tên gì ?

- Thưa bác, cháu tên Phúc. Cháu học như chơi mà vẫn giỏi.

Bà Tư Hà cười buồn :

- Chẳng bù cho thằng Hòa nhà cô. Môn nào cũng phải mời thầy dạy thêm mà sức học năm nào cũng trung bình. Sang năm nay còn kém nữa. Mới hai tháng mà đã hai điểm bốn một điểm hai. Cô buồn nó quá.

Minh bèn đặt nói :

- Thưa bác, nhiều khi cũng tại lớp nữa. Lớp 6B5 phong trào học tập cũng kém, lại nhiều chuyện linh tinh...

- Chuyện gì linh tinh ?

- Thưa cô lớp đó hay xảy ra những chuyện mất trật tự, có cả những chuyện mất tấp vặt.

- Ủa ! Sao không thấy nhà trường phản ánh hay thằng Hòa về kể nhỉ ?

Phúc nhanh nhau :

- Chính bạn Hòa cũng bị mất ba lần...

Bà Tư Hà kinh ngạc :

- Nó mất những gì ? Sao không thấy nó nói nhỉ ?

Minh vội xuê xoa :

- Hòa có kể cho chúng cháu là mất vặt thôi : Cái bút bi, cái thước... Có lẽ chuyện nhỏ nên Hòa về không kể.

Bà Tư Hà thở dài :

- Vậy là đúng rồi. Có những lúc cô thấy thằng Hòa và anh nó nói chuyện lồng với nhau mất mất, tìm tòi cái gì đó. Tệ thật. Một lớp học như thế, học trò không an tâm học tập tốt được.

Vừa lúc đó từ đầu nhà réo vang tiếng chuông gọi cổng theo lối vừa nhấn vừa ngắt dồn dập một cách tinh nghịch. Hai chú nhóc của chúng ta phát hoảng nhìn nhau và cùng nhận ra sai lầm đã ngồi quá lâu. Rất có thể Minh Hòa đã về ?

Minh ý tứ đứng dậy :

- Thưa, bác có khách, chúng cháu cũng xin phép về.

- Cháu chào bác ạ. Phúc lễ phép khoanh tay :Bạn cháu phải về để đi học thêm Anh Văn.

- Không phải khách đâu. Dường như còn lưu luyến hai khách nhí giàu tình cảm, bà Tư

Hà nói : Tiếng chuông đó là anh Bình của thằng Hòa đi học về. Nếu không bạn về học, các em cứ ngồi chơi với cô. Chút xíu nữa thằng Hòa về, gặp được các em, nó mừng.

- Chúng cháu cảm ơn bác... Minh nói, mắt liếc ra cổng lo xa mối đe dọa : Chúng cháu bạn về học thêm Anh Văn thật ạ.

Bà Tư Hà đành đứng dậy vốc hai vốc sô - cô - la nhét đầy túi hai vị khách nhí :

- Vậy các em về nhé. Nhớ thỉnh thoảng rồi đến chơi với Hòa và cô. Thằng Hòa rất tốt mà lạ sao nó không có bạn thân.

- Thưa bác ! Phúc nói : Nhất định chúng cháu sẽ quay lại ạ.

- Cô mệt, kiêng ra trời nắng gió, các em tự mở cổng cho anh Bình vào rồi anh sẽ đóng cổng luôn.

Minh và Phúc nhẹ hẵn người đi nhanh ra cổng. Phúc hấp tấp mở chốt, kéo rộng cánh cổng.

Đứng bên ngoài là một thanh niên cỡ tuổi mười bảy to con mặt sáng sủa nhưng có

vẻ lạnh lùng. Vừa thấy mặt Phúc, anh ta hỏi
trống không :

- Bạn thằng Hòa hả ?

- Da.

Binh dắt xe vào nhà, thái độ vẫn lờ lử :

- Lớp tụi bay loại hạng bét. Có thằng ăn
cắp vặt lấy hết đồ của đứa này sang đứa khác
mà sao không đứa nào vạch được mặt, chỉ
được tên nó ra ?

Phúc hỉnh mũi làm bộ lẽ phép :

- Thằng này nó quá cao thủ, trong khi
bọn em hay có tật vô ý. Nhưng chắc thế nào
nó cũng phải lộ mặt.

Binh nhìn xoay vào mặt Minh và Phúc :

- Nhìn hai đứa bay tao thấy ngay cũng
loại cà đụt như thằng Hòa.

Minh cười lành :

- Anh nói đúng. Bọn em nhát như cáy.

Lúc cùng đạp xe trên đường về, hai đứa
cùng khoái chí cười khúc khích.

- Chẳng gì chúng mình cũng lừa được
cha lớp mười một. Phúc hớn hở.

Minh chau mày :

- Hình như tớ đã gặp anh Bình này ở đâu rồi. Đì một đoạn, Minh trầm tĩnh nhận định: Như vậy rõ ràng thằng Hòa chỉ là nạn nhân. Nó bị mất cắp thật chứ không phải mất giả bộ.

- Hừ! Phúc khó chịu : Dám cậu cũng cho là nó không phải là Con Bạch Tuộc luôn?

- Điều này cũng phải xét lại một cách thận trọng. Vì không lẽ Con Bạch Tuộc vừa bị mất cắp, vừa khóc nhè?

- Thế thằng bỏ thư Con Bạch Tuộc vào giỏ xe mình bị rượt đuổi vào hẻm 196 cũng không phải thằng Hòa luôn?

Minh bối rối :

- Tớ tin rằng chúng mình không nhìn lầm. Nhưng không lẽ Con Bạch Tuộc lại chỉ là con mực râu? Mà lại là loại mực râu đã bị vứt lên cạn.

Phúc hậm hực :

- Thế là cả buổi chiều hôm nay chúng mình công cốc. Chú thở dài : Chung quy cũng tại dính đến chuyện ăn. Giá đừng vào hàng

bánh cuốn Hà Nội và đừng ăn sô - cô - la thì tình hình sẽ tốt hơn.

Minh chữa lại :

- Không thể nói là công cốc được. Đúng là không thể kết luận được gì, nhưng tớ cảm thấy màn bí mật đang dần dần hé mở, nên tớ không buồn mấy. Böyle giờ cậu tính đi đâu?

- Còn đi đâu nữa. Đứa nào về nhà đưa ấy học bài sáng ngày mai, Phúc xua tay ngáp dài : Bai ai... Rồi ngoặt xe sang đường khác.

5. BÓ HOA CỦA CON BẠCH TUỘC

Sáng hôm sau, giờ ra chơi giữa buổi kết thúc, cả lớp 6B5 bỗng ồn ào náo nhiệt hẳn lên trước sự kiện giống như có phép màu : Tất cả những học sinh bị mất đồ tự nhiên tìm thấy vật bị mất trong ngăn bàn của mình.

- O ! Minh Hòa khi thò tay vào ngăn lấy vỏ tập reo lên đầu tiên : Tìm thấy hai cây bút và cái thước bị mất rồi.

Chú đứng phắt dậy hươ máy thứ tìm được trước các bạn. Phản ứng dây chuyền lan

ra, ai cũng khua tay, cúi đầu nhìn vào ngăn bàn của mình :

- Cái kéo của tôi cũng tự tìm về đây.
- A ! Com pa thân yêu. Ai đã trả cho tôi.
- Hộp bút lông của tôi cũng thấy rồi.

Huyền Bồ Câu mừng rỡ cười chảy cả nước mắt khi thấy chiếc kẹp tóc :

- Người ta cũng trả tôi cái kẹp tóc rồi.

Khi thấy giáo bước vào lớp, sự huyên náo mới lắng lại, nhưng sự kinh ngạc vẫn tiếp tục âm ỉ trong lớp.

Huyền Bồ Câu thầm thì vào tai Mỹ Trinh lớp phó phụ trách học tập ngồi cạnh :

- Tôi biết chuyện này xảy ra chắc chắn có bàn tay của thanh tra Ca - ta - nhí lớp 6A1.

Mỹ Trinh làm thịnh trong nét mặt bồn chồn.

- Ban đầu, Minh Nhí và Phúc Hỉnh có gặp tờ... Huyền vẫn như không thổ lộ nỗi lòng đang xáo trộn của mình ra thì không được : Nhưng tớ thật không hiểu nổi tại sao các cậu

ây lại có thể bắt thủ phạm bí mật trả lại đồ
đã lấy cắp.

Mỹ Trinh có gương mặt tròn rất thông
minh, thoảng nhăn cái mũi cong :

- Cậu nên chú ý vào bài giảng đi.

Huyền cựt hứng, miễn cưỡng ngồi im.
Cô bé có biết đâu mình đang thổ lộ niềm hân
hoan với chính thủ phạm.

Tất nhiên nguồn gốc cũng bắt đầu từ cặp
bài trùng Minh Nhí, Phúc Hỉnh.

Nguyên tối hôm trước, sau buổi chiều
cùng Phúc dồn hết tâm lực vào cuộc điều tra,
nên buổi tối học bài, làm bài xong mắt Minh
nặng trĩu cứ díp cứng lại. Chương trình ti vi
đang có phim thám tử Slōc - hôm nhiều tập
mà chú rất mê, bố mẹ và hai chị Hải, Hà vào
tận phòng kêu mà chú cũng chẳng thiết xem.

Vừa tắt đèn lăn lên giường, giấc ngủ
ngọt lịm vừa lan tỏa thì chú nghe lơ mơ như
có tiếng chuông điện thoại từ phòng khách,
sau đó chị Hà vào lay chú, thực ra không phải
lay mà đánh mẩy cái vào vai đau ơi là đau :

- Dậy mà nghe điện thoại của bồ tèo.

Minh còn tiếc giấc ngủ, cáu kỉnh vùng
ngay dậy :

- Cái chị này. Đang ngủ ngon vào phá.
Đã nói không xem Slōc - hôm rồi còn gọi.

Dứt lời chú lại lăn đùng ra giường.

Mấy cú phát lại "bụp" vào lưng :

- Không nghe điện thoại thì chị cúp
nghe.

Hiểu ra không phải vụ xem phim, Minh
uể oải ngồi dậy. Chợt nhớ có thể người gọi là
Phúc, Minh cuống cuồng lao ra phòng
khách :

- A lô !

- Minh hả ? Đầu dây đằng kia, tiếng của
Phúc đầy xúc động : Con Bạch Tuộc vừa gọi
điện thoại cho tớ. Nó nói rằng từng bước đi
của chúng mình nó đều biết. Vụ đi truy số
điện thoại, rồi cả vụ đến nhà thằng Hòa 6B5
nói những chuyện gì nó cũng ghi âm được.

Minh chau mày :

- Làm sao nó biết được nhỉ ?

- Rất có thể nó có mạng lưới ở khắp nơi. Chúng mình đi đâu làm gì nó cũng cử người theo dõi. Nó còn nói ngày mai, chúng mình chuẩn bị đón đòn trừng phạt bất ngờ.

- Cậu có nghe được giọng nó không ?

- Nó giả giọng vịt đực, nhưng từ tin chắc nó là đứa lớn tuổi chứ không nhí con như tụi mình.

Minh ngáp dài :

- Tại sao nó không gọi điện thoại cho tôi nhỉ ?

- Có lẽ nó cho rằng tôi là xếp của cậu, vì tôi có vẻ có tướng hơn. Bây giờ cậu tính thế nào ?

Minh suy nghĩ một lúc rồi lẩm bẩm :

- Chuyện chúng mình đến nhà thằng Hòa chỉ có ba người biết : Huyền Bồ Câu, thằng Hòa sau này về chắc má nó cho biết và anh Bình của thằng Hòa. Huyền thì không thể lu loa, như vậy chỉ có thằng Hòa và anh nó biết, mà thằng Hòa lại chính là đứa đưa thư cho Con Bạch Tuộc. Thế khi nghe điện

thoại, cậu có nhấn nút ghi nhận máy của người gọi không ?

- Chuyện ấy mà cậu cũng phải hỏi tớ. Phúc có vẻ tự ái : Vẫn số máy của ông già cho thuê sách.

- Thế thì tất nhiên nó phải được ông già cho biết chúng mình đã hỏi về nó. Nếu như nó biết chúng mình đã gặp Huyền Bồ Câu bàn bạc sau đó rủ nhau đi ăn kem thì mới có khả năng tụi nó theo dõi mình thật.

- Đúng, đúng. Phúc reo lên : Nếu cậu nói thế thì tôi có thể khẳng định bảy mươi phần trăm người gọi điện thoại chính là anh thằng Hòa, vì lúc nghe xong, tôi cứ ngỡ ngợ bên trong giọng vịt đực có cái gì đó quen quen. Nhưng không lẽ hai anh em nó chính là đầu mối của tổ chức Con Bạch Tuộc thủ phạm của các vụ ăn cắp ở 6B5 ?

- Nhức đầu là ở chỗ đó. Minh nói chậm rãi : Lúc gặp anh Bình, nghe giọng nói tôi cũng ngỡ ngợ như đã gặp ở đâu, nhưng thấy thằng Hòa có vẻ là nạn nhân thật sự, tướng anh nó cũng đứng đắn, tôi cho rằng chúng mình đã có sự lầm lẫn ở một chỗ nào đó.

- Không lẽ tại nó đóng kịch giỏi thế ?

Ngưng nói chuyện với Phúc, Minh vào phòng nằm lăn ra giường tưởng ngủ thiếp luôn đi, ai dè mắt cứ tinh thao láo. Chuyện anh em Hòa, Bình cứ như cuốn phim quay chậm từ từ hiện lại. Khả năng anh em nhà này dính vào Con Bạch Tuộc đúng tới bảy mươi phần trăm như Phúc khẳng định. Ba mươi phần trăm còn lại là ở chỗ : bằng chứng thủ phạm của những vụ lấy cắp ? Không lẽ Bình đã học lớp mười một lại lo những chuyện lấy đồ vật của học sinh lớp sáu ? Còn Hòa, một thằng nhí rõ ràng mau nước mắt khó có thể lấy cắp liên tục hàng mấy chục vụ trong thời gian ngắn một cách có chủ đích ?

Càng nghĩ, càng khó ngủ. Minh vùng dậy ra bàn tính lấy một cuốn truyện tình báo đọc cho mệt để dễ ngủ, thì bản danh sách "gà tré" do Huyền Bồ Câu cung cấp được đặt dưới chiếc đồng hồ để bàn lọt ngay vào trong tầm nhìn. Một nguồn thôi thúc mới khiến chú nhắc chiếc đồng hồ, cầm bản danh sách chăm chú đọc lại từng tên. Những tên người, địa chỉ, một số còn được Huyền ghi cả số điện thoại.

Những lời kể của Huyền Bồ Câu được Minh lần hồi nhớ lại : Ba người không mất : Quốc Hùng, Lê Nghĩa, Huy Dũng đều học giỏi. Quốc Hùng, trưởng lớp, điện thoại : ..., số nhà... Những người bị mất cắp đều có điểm kém. Như trước một bài toán khó, hướng đi tới ẩn số lờ mờ hiện từ xa xăm, Minh vò đầu dựi mắt cho tỉnh hẳn. Huyền vừa bị điểm ba thể dục, vào lớp mất luôn cái kẹp tóc. Hòa ba lần bị điểm kém thì mất cắp đúng ba lần. Trời ơi ! Có thể mà không nghĩ ra.

Minh nhấc ngay điện thoại quay số cho Phúc :

- A lô ! A lô... Phải đến một phút mười lăm giây mới có giọng Phúc đầy ngái ngủ vọng lại :

- Ai gọi thế ?

- Minh đây. Cậu phải đi làm ngay việc này. Cậu đi...

- Cậu ngủ mê hay khùng thế. Giọng Phúc cáu gắt : Hơn chín giờ rồi. Đang ngủ bị thức dậy ngang xương tớ đang phát điên đây. Giờ này có áng giết người hay phá hoại an ninh quốc phòng tớ cũng ngủ đã. Bai nghe.

- Ấy áy... Minh hốt hoảng : Tớ van cậu. Đây là việc tối quan trọng...

- Vua trọng tú cũng bai.

- Thằng khùng. Cấm không được cúp máy đấy.

- Này, tớ nói cho mà biết, nói một lần thằng khùng nữa là mai đi học sẽ biết tay đấy.

- Mai cậu nện tú cũng được nhưng mà ngay bây giờ cậu phải đi.

- Không đi. Nhất định không đi thì sao nào. Ông già tú cũng còn không sai được tớ vào lúc này nữa là cậu.

- Thôi được. Vì cậu ở gần, tớ mới nói với cậu đi cho tiện. Minh bức tức : Giờ tớ tự đi cũng được.

Giọng Phúc hơi dịu đi :

- Cậu nói tú gần nhà ai ?

- Nhà Huyền Bồ Câu chứ còn nhà ai nữa. Tớ cóc cần cậu nữa.

- Ấy áy ! Sao không nói ngay từ đầu. Có thể mà đà giận. Thế sang có chuyện gì ?

- Chuyện gì mặc kệ tớ. Đã nói có cần cậu rồi kia mà.

- Xin lỗi. Bạn bè giỡn một chút mà đã giận. Tớ giỡn chứ thực ra tớ đang chưa biết làm việc gì, nên cậu gọi tớ giỡn chút, chọc cậu cho vui thôi. Nào nói lẹ đi.

Minh cười tủm tỉm rộng lượng :

- Tớ vừa xem lại danh sách bọn "gà tre" của Huyền đưa phát hiện ra mấy trường hợp cứ bị điểm kém là lập tức mất đồ. Giờ cậu sang hỏi lại Huyền, nói nó cố nhớ lại từng trường hợp. Nếu đúng có qui luật như vậy có thể từ đó lần ra được thủ phạm. Cậu sang ngay không Huyền nó ngủ mất.

- Yên tâm. Nó ngủ tớ cũng đánh thức nó dậy.

Nghe tiếng máy cúp cái rụp. Minh buông máy cười ngất. Người chú nóng rạo rực trong niềm vui khám phá. Chú cầm lại bản danh sách "gà tre". Nếu đúng là những vụ "lấy cắp" như một đòn trùng phạt những kẻ bị điểm kém thì nhất định không phải chủ trương của một người, mà phải một nhóm. Quốc Hùng, Lê Nghĩa, Huy Dũng, ôi, các

người thật vụng về, không cả ba thì cũng hai đứa tổ chức nên vụ này ? Liệu mấy đứa con gái có dính vào không ? Minh lim dim mắt suy nghĩ. Không. Dứt khoát bọn con gái không dính vào. Phải bọn con trai tinh quái và cứng rắn mới có thể nghĩ ra và hành động. Trong ba tên "gà tre" đáng ngờ chỉ có Quốc Hùng, trưởng lớp là có số điện thoại. Minh nhìn đồng hồ : Từ lúc báo cho Phúc qua nhà Huyền đã mười lăm phút trôi đi mà sao nó không quay lại. Dám gặp nhau, hai anh chị lại nói toàn chuyện trời ơi, quên luôn nhiệm vụ. Minh thoảng bức khi cái thằng Phúc mũi lúc nào cũng hỉnh mà lại rất hay được các bạn gái chiều cưng. Hừ... Biết thế mình chạy thẳng tới... Chú nôn nóng nhắc máy điện thoại quay luôn số máy nhà Quốc Hùng.

- A lô ! Nghe bên kia có giọng người lớn, Minh lễ phép : Bác làm ơn cho cháu gặp Quốc Hùng.

- Hùng à ! Có bạn gọi con nè. Vài giây sau đã thấy tiếng thở hào hển của Hùng bên máy : Hùng đây. Ai gọi thế ?

- Xin tự giới thiệu với bạn tôi là Minh Nhí ở lớp 6A1.

- Minh Nhí nào nhỉ ? À à... Giọng Hùng
thoáng bối rối : Minh thanh tra Ca - ta - nhí
hả ?

Minh cố rặn ra điệu cười từng trải :

- Bạn nói đúng đó.
- Có chuyện gì thế Minh ?
- Tại vì cậu là trưởng lớp, tớ mới hỏi.
- Nhưng sao cậu biết số điện thoại nhà
tớ ?

- Nghề của tớ phải biết. Minh cố ý im
một lúc cho tăng vẻ bí hiểm, rồi mới nói tiếp :
Lớp cậu có rất nhiều vụ mất cắp...

- Làm sao cậu biết... Giọng Hùng có vẻ
hốt hoảng : Làm sao cậu có thể biết chứ ?

Mười phần đã đoán ra được chín điều
cần biết ở Hùng, Minh hùm hùm ra giọng
trịnh trọng :

- Chúng tớ đang nhận nhiệm vụ điều tra
vụ này. Tớ biết được bọn kẻ cắp chỉ nhầm vào
những học sinh bị điểm kém để chiếm đoạt
tài sản công dân. Minh vừa nói liều vừa lo vì
chưa có đủ thông tin chính xác từ Huyền và
Phúc, nếu bị Quốc Hùng lập tức bác bỏ thì coi

như công lao phục kích đổ sông đổ bể hết.
Thấy phía Hùng im lặng, Minh nhấn thêm :
Nếu vụ này được đưa ra ánh sáng, thủ phạm
sẽ bị kỷ luật đuổi học hết.

- Trời ơi ! Giọng Hùng run run như dế
gặp mưa : Tớ van cậu. Lúc đầu chính tớ can
tui nó nhưng tui nó không nghe.

Minh cố nín cười trước kết quả lớn quá
sức mong đợi :

- Nhóm các cậu có bao nhiêu người, tớ
đã nắm được. Nhưng cậu là trưởng lớp phải
chịu trách nhiệm lớn nhất.

- Minh Nhí này... Thực ra... tớ nói thực
với cậu... bọn tớ ăn cắp nhưng không phải phi
nghĩa đâu...

- Xi... Ăn cắp mà lại còn đòi chính
nghĩa ?

- Đầu đuôi thế này. Tớ xin cậu đừng cúp
máy, nghe tớ nói từ đầu đến cuối được
không ?

- Tất cả phụ thuộc vào sự thành khẩn
của cậu.

- Ủ ừ... Tất nhiên là tớ phải thành khẩn để cậu thông cảm rồi. Ban cán sự lớp chúng tớ gồm bốn đứa : Tớ là một, Mỹ Trinh lớp phó phụ trách học tập là hai, Hiền Lương lớp phó phụ trách văn thể mỹ và Kiều Diễm lớp phó phụ trách kỷ luật.

- Toàn bọn con gái ?

- Ủ ! Bầu cử dân chủ, tui nó đông hơn...

- Nói tiếp đi.

- Khi bàn về việc thi đua đẩy mạnh chất lượng học tập của lớp, Mỹ Trinh nó đưa ra cái vụ ai nhiều điểm mười thì cuối mỗi học kỳ đều được xét thưởng bằng quỹ của lớp. Còn ai bị điểm kém thì bị trừng phạt. Tui tớ bàn mãi không ra cách nào có thể trừng phạt thích đáng, cũng lại Mỹ Trinh nó bàn phải cho đứa bị điểm kém mất đồ nô mới đau xót phải học tốt hơn.

Minh hùm hùm khó chịu :

- Có nói cho người đó biết không ?

- Lúc đầu bàn là có nói. Nhưng sau tính lại, nếu nói ra đứa mất đồ lu loa lên sẽ rắc rối, lần khác nó sẽ đề phòng đòn trừng phạt

sẽ mất giá trị. Tui tớ quyết định không nói cho nó để có vẻ bí hiểm. Cái chính là điểm kém đáng bị trừng phạt thật. Tất nhiên tui tớ cũng biết làm vậy cũng có cái dở là nếu lỡ ra sê rất phiền, nhưng tui tớ đâu có ăn cắp. Đến cuối năm sê trả lại hết.

- Böyle giờ ai giữ những đồ đó.

- Mỹ Trinh nó nhận giữ và bảo quản tất cả. Tính nó cẩn thận.

- Thế ai thực hiện các vụ "chôm" đồ ?

- Chúng nó bảo tớ là con trai, lại là trưởng lớp làm vụ đó là đúng nhất. Chúng nó sê bảo lãnh hành động và cùng chịu trách nhiệm, có ký biên bản hàn hối.

- Cậu xứng đáng là con trai và trưởng lớp thật đó.

- Nói thật với cậu, một mình tớ thì chỉ nghĩ tới tớ cũng sợ toát mồ hôi, nhưng làm cả hội lại nghĩ là làm với mục đích tốt nên tớ liều và cũng thấy vui vui vì nó có vẻ ly kỳ mạo hiểm. Cậu bỏ qua cho tui tớ vụ này đi. Thấy Minh im lặng : Ngày mai lúc tan học tớ và ban cán sự lớp sê cùng cậu gấp gỡ ở kem Mịc

- kây điêu đình bí mật về chuyện này. Chúng
tớ sẽ bao các cậu một chầu kem.

- A ! Các cậu tính hối lộ hả ?

- Đâu có. Nếu gặp nhau ở đó thì tất nhiên
phải ăn, không lẽ các cậu trả tiền.

- Đú rồi. Minh nghiêm giọng : Ngay
ngày mai, các cậu phải bí mật trả hết đồ cho
người bị mất. Giải thích bằng cách nào thì
việc xâm phạm tài sản như thế cũng là sai
trái.

- Tui tớ cũng biết vậy nên chỉ định làm
thí điểm. Nếu có tác dụng tốt mới tiếp tục.
Giờ thì... sê nghe cậu. Nhưng cậu nhớ giữ
kin... chúng tớ sẽ không bao giờ quên ơn cậu.
Thế ngày mai có gặp gỡ ở Míc - kây không ?

- Cứ trả hết đồ rồi sê nói chuyện tiếp.

Minh cúp điện thoại được một lúc thì
Phúc hót hải gọi tới :

- Minh ! Đúng như cậu nói. Huyền Bồ
Câu không nhớ được hết các trường hợp
nhưng nó ngồi nhớ được hơn chục trường hợp
cứ bị điểm kém là bị trừng phạt.

- Chỉ có vậy mà sao cậu đi lâu thế ?

Giọng Phúc lúng túng :

- Lúc đầu tớ chỉ định sang nửa phút là là... về ngay, nhưng sang đến nơi mấy anh em nhà nó đang xem phim hình sự hay quá, Huyền nó nói xem xong rồi mới nói chuyện. Phim đuổi bắt kẻ vô hình hay ơi là hay.

Minh cười nhạt :

- Trong lúc cậu ngồi cạnh Huyền Bồ Câu xem phim thì tớ đã tìm ra thủ phạm rồi. Chúc cậu ngủ ngon nhé.

..

Lúc tan học, Huyền Bồ Câu trên đầu kẹp chiếc kẹp tóc mới được trở về với chủ chạy như bay sang lớp 6A1 tìm Minh và Phúc, nét mặt hờ hở :

- Cả lớp như sống trong chuyện cổ tích. Tất cả những đồ bị mất đã được trả hết đúng như các cậu nói. Huyền nghiêng đầu cho hai chú nhóc thấy cái kẹp : Lúc ra chơi vào, tớ vừa thò tay vào ngăn bàn là thấy ngay. Nhưng các cậu phải nói thật với tớ ai đã lấy ? Và ai đã trả ?

Minh và Phúc thú vị đưa mắt nhìn nhau, vẻ bí hiểm.

- Này ! Huyền xì mặt : Nếu không nói là nghỉ chơi luôn đây. Tớ giúp các cậu bao nhiêu việc mà các cậu không tin tớ hả ? Cô bé trừng mắt với Phúc : Đừng có sang nhà này nữa nghe.

Phúc khịt khịt mũi ba lần :

- Tin cậu lắm chúng tớ mới nói, nhưng phải tuyệt đối bí mật đây.

Huyền lát táu :

- Đúng Minh Hòa không ? Lúc các cậu định đến nhà nó, tớ đoán ra.

Minh cười :

- Cậu giỏi quá như thế thì bọn tớ còn gì để nói nữa. Bây giờ chúng mình sẽ đi ăn kem để mừng kết thúc thắng lợi vụ án.

Phúc ngạc nhiên :

- Đâu đã kết thúc. Chúng mình còn phải truy tìm Con Bạch Tuộc.

- Cậu quên là Con Bạch Tuộc nó thách mình tìm ra thủ phạm các vụ mất mát ở 6B5.

Mình đã xong đơn đặt hàng của nó rồi thì nó không còn là mối đe dọa nữa đâu. Minh nói thầm vào tai Phúc : Chúng mình đã xác định bảy chục phần trăm rồi còn gì.

Bộ ba hớn hở cùng nhau ra về và thẳng tiến đến hàng Mic - kây. Nhưng ra tới cổng đã thấy bộ bốn ban cán sự lớp 6B5 lù lù đứng đợi sẵn. Gương mặt của Quốc Hùng, Mỹ Trinh, Hiền Lương, Kiều Diễm đều buồn buồn căng thẳng.

Phúc chột dạ hỏi nhỏ Huyền Bồ Câu :

- Trong bốn đứa kia, đứa nào có vó ?

Huyền nói :

- Cả bốn đều đai đen Tê - cun - đô.

Phúc chắc chắn lười :

- Thế thì phiền đây. Tớ giải quyết ba đứa con gái, còn Minh giải quyết thẳng Quốc Hùng. Huyền vào văn phòng báo ngay cho thầy Tôn.

Huyền kinh ngạc :

- Cậu nói chuyện gì rắc rối thế ?

Minh can :

- Cứ bình tĩnh đã. Chắc không có chuyện gì đâu.

Dứt lời, chú ngẩng cao đầu ưỡn ngực tiến thẳng về phía những thủ phạm.

Phía bên kia, Mỹ Trinh cao hơn Minh nửa đầu, khuôn mặt thông minh nhưng đáo để cung tiến thẳng tới trước Minh :

- Các cậu sẽ không tố cáo chúng tôi chứ ?

Minh nhún vai rất là thanh tra :

- Tất nhiên. Tớ đã hứa danh dự với Quốc Hùng rồi.

Nét mặt các thủ phạm tươi hẳn.

- Bây giờ mời các cậu vào Mic - kây để chúng ta làm quen với nhau. Mỹ Trinh nói như ra lệnh : Vui vẻ chứ không phải hồi lô đâu nghe.

Phúc hỉnh mũi :

- Yên tâm đi. Hồi lô bằng kem trong luật hình sự không tính là tội. Các cậu mời bao nhiêu tớ cũng ô kê à.

Cả bọn hồn hồn bước vào hàng kem Mic - kây.

Minh và Phúc bỗng sững sờ khi thấy ở bàn bên trong hai anh em Bình và Hòa đã ngồi sẵn từ lúc nào.

Phúc buột mồm :

- Con Bạch Tuộc !

Bình lừng lững đứng dậy tay ôm hai bó hoa bước đến trước Minh và Phúc, tươi cười chìa tay :

- Anh chính là Con Bạch Tuộc. Thấy nét mặt hai chú nhóc còn chưa đầy vẻ thận trọng, Bình giải thích : Vì anh không thể làm nổi cuộc điều tra nên mới tìm cách kích các chú vào cuộc.

Minh hiểu ra ngay, toét miệng cười bắt tay Bình :

- Em cũng lờ mờ đoán ra như vậy.

Phúc hỉnh mũi tự hào nắm chặt tay Bình :

- Nếu chúng ta gặp nhau vào lúc căng thẳng nhất, thì chắc chắn sẽ không phải là những cái bắt tay.

Hòa đứng bên anh tự hào lây, nói chen vào :

- Phúc Hỉnh đệ nhất huyền đai Ca - ra - tê đó anh Bình. Hôm bị hai cậu rượt theo, tờ sợ suýt phát khóc.

- Bây giờ Con Bạch Tuộc xin trân trọng tặng hai bó hoa hồng này cho hai nhà thanh tra.

Minh sung sướng nhận bó hoa từ tay Bình :

- Em sẽ mang về trao cho ba má em.

Còn Phúc Hỉnh vừa nhận bó hoa trao luôn cho Huyền như một cử chỉ ga lăng :

- Nếu không có Huyền Bồ Câu thì không thể có bữa tiệc kem Mic - kagy hôm nay.

Các bạn đọc trẻ thân mến ! Các bạn có thích làm thanh tra như Minh Nhi và Phúc Hỉnh không ? Nếu thích thì mời các bạn thử điều tra xác định xem ai sẽ bỏ tiền bao bữa tiệc kem trong cuộc hội ngộ trên ?

THANH TRA CA-TA-NHÍ
NGUYỄN MẠNH TUẤN

Chịu trách nhiệm xuất bản :

LÊ HOÀNG

Biên tập : CÚC HƯƠNG

Vẽ bìa và minh họa : TRUNG TÍN

Trình bày : THÚC HOAN

Sửa bản in : PHƯƠNG NAM

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng, Q. 3, TP. Hồ Chí Minh

In 10.000 cuốn, khổ 10x14cm tại XN In LIDISACO
190B Nguyễn Trọng Tuyển, Phú Nhuận, TP.HCM
Số đăng ký kế hoạch xuất bản : 666/68 do Cục
Xuất bản cấp ngày 28/11/94 và Quyết định xuất
bản số : 293MN/95 do Nhà xuất bản Trẻ cấp ngày
19/8/1995 In xong và nộp lưu chiểu tháng 10/1995.